

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Šajā numurā lasiet!

OKUPĀCIJA
NOSTIPRINĀS

→ 2. lpp.

“VIEDOKĻU
DAUDZVEIDĪBAS”
VIENVIRZIENS

→ 3. lpp.

NACIONĀLĀS
POLITIKAS
ANOMĀLIJAS*

→ 3. lpp.

MANA DZiestoŠĀ
LATVIJA

→ 5. lpp.

SALIEDĒTIES?
BET NE JAU VILKAM
AR KAZU...

→ 6. lpp.

TIE, KAS LEPOJAS
AR AMORALITĀTI

→ 8. lpp.

VĒSTULE

IZSŪTĪJA PAR NEKO

Šopavasār, netālu no manām dzimtas mājām Zemgalē, īsu mirkli atpūtos uz pussadrupuša celma lielceļa malā. Jaunībā šo celmu nemaz neievēroju, bet tagad pēc ātra gājiena vajadzēja atvilkt elpu.

Nemaz nemanīju, ka no meža pa taku iznāca sirms večuks un brīnījās, kāpēc es te sēžot, jo neviens no Baigās izvešanas dienas uz tā neesot sēdējis. Kāpēc? – brīnijos. Izrādās, četrdesmitajos gados, tāpat kā es tagad, uz celma allaž atpūties kāds zemnieks-mazsaimnieks. Kādam citam tādām pat zemniekam-mazsaimniekam nepaticis, ka uz viņa celma ceļa malā kāds tāpat vien atvelk elpu. Tas viņu tā sakaitinājis, ka viņš naidīguma pilns devies papildināt izsūtāmo sarakstu.

Tā vecajam mazsaimniekam nāves stundīņa pienāca Sibīrijā. Bet tagad listē pierakstītāja dēla dēls, mierīgi svilpodams, kalķo savas ābelītes, it kā nekad nekas nebūtu noticis... Ar drūmām domām devos tālāk.

Ar šo rakstu gribu atgādināt, ka latvietim jābaidās arī no latvieša – vai tik nebūsi pārāk bieži apsēdies uz kaimiņa soliņa, vai neesi savu piemirkušo svārku pakāris kādā kaimiņa krūma zarā?

Padomā, vai esi gatavs brīdim, kad sāks putināt Baigais sniegpuutenis. Arī mazdēlam var kaut kas tāpat vien nepatikt...

Inta Groskaufmane
Līmbažos

NĀVES IDEOLOĢIJAS KONVULSIJAS

Saruna ar **Jāni Rožkalnu** – Gunāra Astras cīņu biedru, Triju Zvaigžņu ordeņu lielvirsnieku

PSIHI PSIHIATRI
NOLĒMA...

DDD: Nupat Rīgā notika apkaunojošs pederastu un lesbiešu gājiens “Baltijas praidis”. Jūs aktīvi cīnāties par normālu cilvēku uztveri un izgaismojat šo nenormālo parādību, tāpēc jautāšu, kādā stāvoklī šobrīd atrodas mūsu tauta homoseksuālisma propagandas jautājumos?

kad diagnoze “homoseksuālisms” tika izņemta no Amerikas Psihiatru asociācijas gadagrāmatas. Tas tika izdarīts bez neviena zinātniska vai medicīniska pētījuma – balstoties tikai uz rupju spiedienu. Sanāksmē ielauzās homoseksuāli orientēta psihiatru grupa, izrāva mikrofonus, demolēja, paziņoja, ka Amerikas psihiatrija ir noziedznieku banda, un rupjā veidā panāca,

“Zombēšana ir skārusi visu mūsu tautu, un pat tāda ideja kā pretošanās valsts apdraudējumam vairs nepastāv. Nav nekur nekādu partizānu vienību, pat protestu demonstrāciju nav.”

Jānis Rožkalns: Situācija sabiedrībā ir augstākā mērā divaina. Visa šī “Mozaikas” veidotā, no ārzemēm inspirētā un dāsni apmaksātā ideoloģija un propaganda, ieskaitot praidi, ir pilnībā balstīta uz meliem un demagoģiju. Vispirms jau sākot ar to, ka 1973. gadā,

ka kongresā no homoseksuāliem psihietriem tiek izveidota “darba grupa”, un paši nobalsoja par šīs, savas, diagnozes svītrošanu.

DDD: Tātad psihi psihiatri nolēma, ka viņu nenormālība ir normāla?

J.R.: Jā. Turklāt tas no-

tika visas Amerikas acu priekšā. Kad pēc pieciem gadiem vienā no nākamajiem kongresiem tika aptaujāti 10 tūkstoši Amerikas psihiatru, 68 procenti no viņiem joprojām atzina, ka šī diagnoze, protams, ir spēkā. Šādu faktu ir ļoti daudz, bet tie visi tiek ignorēti.

Arī mūsu ārsti, kuri atrodas zem milzīga sorosiešu un “Mozaikas” veidotās frontes spiediena, joprojām drosmīgi paziņo, ka homoseksuāls dzīvesveids ir ļoti bīstams, jo nes graujošas sekas gan fiziski, gan garīgi.

Turpinājums 5. lpp.

UPURUS PIEMINOT

Līga Muzikante

“DDD” galvenā
redaktore

1940. gada 17. jūnijā latviešu tautai un valstij sākās vergu gaitas – okupācija un kolonizācija, kas vēl joprojām nav beigušās. Jau ar 1940. gada jūliju katru mēnesi tika arestēti līdz 300 cilvēkiem. Ieslodzījuma vietās tika likvidēti ap 1 000 cilvēku, nomira ap 3 500, nometinājuma vietās – vēl 2 000, nemaz nerunājot par nošautajiem Latvijas armijas virsniekiem. Pēc gada, **1941. gada 14. jūnijā** okupanti uz Sibīriju aizveda gandrīz 16 000 bezpalīdzīgu, neapbruņotu Latvijas pavalstniekus, arī sievietes, bērnus, vecus un slimus cilvēkus, no kuriem daudzi nomira jau lopu vagonos. No 1941. gadā deportētajiem un no ģimenēm

nošķirtajiem vīriešiem atgriezās tikai retais.

Latviešus pazemoja, izsūtīja, spīdzināja, nomocīja, slepkavoja, līdz tie mūsdienās ir kļuvuši tik apstulboti un iebiedēti, ka neapjēdz pat deokupācijas un dekolonizācijas nepieciešamību. Gluži kā “Stokholmas sindroma” apsēsti – upuris ir iemīļies savā bēdē!

Vai Kārļa Ulmaņa piekāpšanās PSRS ultimātam pasargāja latviešu tautu vai tieši pretēji – iegrūda vēl lielākā postā un pazemojumā, kurš tagad jau ir samilzis līdz reālai tautas bojāejai? Par to lai mūsu lasītāji spriež paši, jo vienotu skatījumu vēl grūti panākt. Daudzas

Sarkanās armijas ienākšana Rīgā. 1940. gada 17. jūnijs

Foto no Latvijas Nacionālā Vēstures muzeja krājuma

vēstures lappuses un rīcību motīvi mums nav zināmi. Varam vien mēģināt aplēst, cik latviešu tika izvesti, sakropļoti, nogalināti, cik devās bēgļu gaitās

un krita, izmisīgi, ar cerībām aizstāvēt savu zemi un tautu zem svešas valsts karoga un vēlāk kā nacionālie partizāni?

Turpinājums 2. lpp.

VĒSTULES

VAI VAR LIKT
VIENLĪDZĪBAS ZĪMI?

Esmu izbrīnīts, ka publicists Alfrēds Ābele grib likt vienlīdzības zīmi starp latviešu leģionāriem un viņu ienaidniekiem – sarkanajiem strēlniekiem (“DDD”, Nr. 10(264)). Leģionāri zināja, ka aiz viņu mugurām stāv latviešu tauta, kura jāpasargā no Baigā gada briesmām, bet sarkanie strēlnieki zināja, ka viņi palīdz okupēt Latviju vācu padzītajiem latviešu tautas mocītājiem. Leģionāri veica svētu misiju, bet ar čekistu ložmetējiem uz priekšu dzītie strēlnieki pabāza latviešus zem viszemiskākā režīma okupācijas.

Leģiona veidošana bija latviešu pašpārvaldes, nevis vāciešu lēmums, un, ņemot vērā, ka visus klibos, pusaklos, kurus nepanēma leģionā, pievāca krievi un neapmācītus nobendēja kaujās pie Jelgavas – tāds pats liktenis būtu arī pārējiem latviešiem, ja vien viņi neatrastos leģionā. Leģionāri aizstāvēja savu zemi – Latviju, tikmēr daudzi sarkanie strēlnieki pēc Latvijas okupēšanas *istrebikeļu* bataljonos apkaroja nacionālos partizānus, dzina latviešus kolhozos, ieņēma pie okupantiem augstus amatus un sastādīja pat deportējamo sarakstus. Ja taisnība būtu uzvarējusi, Staļina un cionistu banda, kura miera laikā nomocīja desmitiem miljonu nevainīgu cilvēku, tiktu pakārta.

Uldis Freimanis
Bijušais lidotājs

KATRS VAR KAUT KO DARĪT!

Visi redzam, ar ko pēc 18.februāra referenduma nodarbojas Saeima un valdība, – pozē fotogrāfiem, muld un taisa sadzīvošanas plānus ar okupantiem u.tml. Domāju, ka daudzi jauniešiem nemaz un nekad nav pat domājuši un lasījuši par divām Saeimas deklarācijām, un kurām skaidri un gaiši izriet deokupācijas un dekolonizācijas obligātums. Vecākās deklarācijas parakstītāja I.Kreitusē uzstāšanās reizē TV tikai pašās beigās vienreiz klusi nočīkstēja – “okupācija”.

Varbūt būtu lietderīgi nosūtīt katram Saeimas deputātam abas “Latvijas Vēstnesi” publicētās deklarācijas? Vienlaikus katram arī vienu pastkarti ar prasību, ko iesākt ar šiem Saeimas pieņemtajiem dokumentiem – konstitucionālajiem tiesību aktiem. Varbūt tas piebremzētu tautas grūšanu postā? Uzskatu, ka sevišķajam “jūdasam” V.Zatleram jānosūta divi eksemplāri – vienu uz Saeimu un otru uz viņa dzīves vietu – kopā būs 101. Vienlaikus pa radio varētu paziņot (Gedroics – viņam labi sanāk) par šo akciju: prasību Saeimai pildīt pašas pieņemtos dokumentus.

Skatoties, ko šobrīd varētu noorganizēt ielās – domāju neko. Vienīgi valsts svētkos pie Brīvības pieminekļa uzgriezt varnešiem muguru un saukt: “D-E-O-K-U-P-Ā-C-I-J-U!” To es izmēģināju 2011.gada 16.martā Lestēnē. Sākot Pabrikam runāt, vecie vīri priekšējās rindās sauca: “Kā ar Abreni, Abrenes atdevēj?!” M.Skreija, ticis pie mikroфона, sabijies teica: “Tikai bez politikas...” Bet es uzgriezu Pabrikam muguru un aicināju citus darīt tāpat. Pēc runas Pabriks pa izveidoto koridoru aiznesās kā lode.

Arī visiem ministriem būtu jāpiesūta abas deklarācijas ar konkrētu prasību un atgādinājumu par pretlikumīgo muldēšanu (piemēram, Dombrovskis), un visiem ārzemju vēstniekiem.

Cilvēkiem ir jāpierod un jāsaskata, ka var.
Jāiekustina kauli un katram jāsāk rīkoties!

E.Bindemanis

KĀ TRAKOMĀJĀ!

Zāles ir dažādas un slimības tāpat. Kā vēsture pierāda, garā slimos un vājos ved pie saprāta ar vieglāku terapiju, bet trakajiem mugurā uzvelk trakokreklu, sasien un ievieto, kur vajag...

Slimie un trakie šodien pārvalda Latviju, kā Kalvītis ar saviem “treknajiem gadiem”, kad valsts tika piedrāzota un izpārdota. Pat lielās talkas nespēj novākt cūkmeņa “mēsļus”, bet lieltirgotāji noandelē Abreni, preti iegūstot valdes priekšsēža amatu “Rīgas Dinamo”. Kā trakomājā!

Ar nolūku sagrauj visu labo Latvijā un sabiedrībā, un šī jau ir kaitniecība, raugoties no “lielās potes” – no likuma puses.

Klusēt var visu laiku un laizīt roku sazin kam, bet jāklauša sirds balsij, kura liek rīkoties un nebaidīties no tirgoņiem.

Arnis

UPURUS PIEMINOT

Turpinājums no 1. lpp.

Atskatoties vēsturē, jāuzsver, ka Latvijas armijas kopskaits 1940.gadā bija aptuveni 30 000 karavīru, bet Latvijas Aizsargu organizācijā – aptuveni 70 000 aizsargu, aizsardžu un jaunsargu, tātad 100 000 Latvijas pavalstnieki spēja un bija gatavi aizsargāt savu valsti. Protams, jāpauzē, kādēļ viņu nebija 10 reizes vairāk – ikviena pieauguša un vesela cilvēka pienākums ir sargāt Dzimteni, bet valdības pienākums ir apbruņot un apmācīt visu tautu, izveidojot militāru koalīciju arī ar draudzīgajām kaimiņvalstīm, it īpaši situācijā, kad blakus atrodas agresorvalsts. “Gribi mieru, esi gatavs karam!”

Latvijā bija zināms, ka 1939.gada 23.augustā PSRS noslēdza īpašu vienošanos ar Vāciju. Priekšvēstnese gaidāmajam uzbrukumam bija arī gandrīz 100 000 PSRS teritorijā dzīvojošo latviešu iznīcināšana 1937.–1938.gadā, lai likvidētu tos, kuri varētu ieieilst pret birstošo Latvijas okupāciju. Cik gan naivam būtu jābūt Latvijas Valsts prezidentam un nespējīgiem valsts drošības dienestiem, lai lolotu ilūzijas par agresīvi noskaņotās, Josifa Staļina pārvaldītās PSRS draudzīgajiem nolūkiem pret Latviju?

Šodien, pieminot latviešu tautai sāpīgos datumus – 17. jūniju un 14. jūniju, publicējam tālaika valsts

vadītāja Kārļa Ulmaņa uzrunu tautai, kuru viņš teica Latvijas Radiofonā 1940. gada 17. jūnijā pulksten 22:15. Domājiet un spriediet par to paši!

“Pilsoņi, pilsones!

Pēdējo 24 stundu notikumi ir savīļņojuši visus prātus, un es tādēļ uzskatu par savu pienākumu, kā es to arvien svarīgos momentos esmu darījis, jums visiem pateikt, ko valdība šajā brīdī domā un dara.

Mūsu zemē kopš šī rīta ienāk padomju karaspēks. Tas notiek ar valdības ziņu un piekrišanu, kas savukārt izriet no pastāvošām draudzīgām attiecībām starp Latviju un Padomju Savienību. Es tādēļ vēlos, ka arī mūsu zemes iedzīvotāji ienākošās karaspēka daļas uzlūko ar draudzību. Tai pašā laikā jums jāzina, ka karaspēka kustībai jānotiek bez traucējumiem, un to jūs varat veicināt, ierobežojot pārlieko ziņkārī un atturoties no kārtības traucējumiem.

Šorīt jūs arī dzirdējat ziņu par to, ka valdība pilnā sastāvā man ir pieteikusi savu atkāpšanos un ka es esmu uzdevis ministriem palikt savās vietās līdz jaunās valdības sastādīšanai. Pirmais uzdevums mums visiem ir līdzšinējā vienprātībā un darba gribā palikt savās vietās un turpināt kalpot tai lietai, kas mums ir augsta un svēta – Latvijas un mūsu tautas interesēm.

Padomju tanki Rīgā, Stacijas laukumā

Ir neizbēgams, ka pārdzīvojamie notikumi ienes zināmu satraukumu un traucējumus mūsu līdzšinējās mierīgās dzīves ritumā. Bet tās ir pārejošas parādības, kurām mēs pēc dažām dienām tiksim pāri. Šinī brīdī es jūs aicinu – pierādiet domās, darbos un stājā tautas dvēseles spēku, ko izraisījuši Atjaunotās Latvijas ziedu gadi. Tad es būšu drošs, ka viss, kas tagad notiek un tālāk notiks, nāks par labu mūsu valsts un tautas nākotnei un mūsu labām un draudzīgām attiecībām ar mūsu lielo austrumu kaimiņu – Padomju Savienību.

Tas ir pats galvenais mūsu kopējais uzdevums, kas stāv pāri visiem ikdienišķiem sīkumiem, un tam veltīsim šajās dienās savu labāko gribu un savus la-

bākos centienus.

Bet šis moments prasa arī daudz jaunu praktisku uzdevumu kārtošānu, un pie tam steidzamu kārtošānu. Arī šajā brīdī es runāju valdības sēdes pārtraukumā, kur mēs apspriežam neatliekamus tekošus jautājumus. Esmu pārliecināts, ka jūs sapratīsiet rīkojumus, ko valdība devusi un dos, kaut arī tie vienā otrā gadījumā būs stingri un pat bargi. Pildiet tos apzinīgi, jo tiem nav cita mērķa, kā jūsu pašu miers un labklājība. Pienākuma apziņa un neatlaidība darbā lai vada jūs visus.

Mana sirds ir ar jums, un es jūtu, ka arī jūsu sirdis pukst man pretī draudzīgā atbalsī. Tā iesim uz priekšu un veiksim savu darbu.

Es palikšu savā vietā, jūs palieciet savās.”

OKUPĀCIJA NOSTIPRINĀS

Elmārs Bremšmits

Augšligatnē

“Ja kādā valstī ir sevišķi daudz cittautiešu, tad tādā valstī vienmēr rodas visādi sarežģījumi. Parasti cittautieši vienmēr ir neapmierināti ar savu stāvokli un atrod, ka vairākuma tautība tos visādi apspiež un nedod to, kas tiem pienāktos.” – šis ir citāts no 1939.gada izdevuma “Latvija citu valstu saimē”. Tā kā tolaik Latvijā latviešu bija 75,5 procenti un pēc vāciešu aizbraukšanas viņu skaits tuvojās 80 procentiem, tad tas nostādīja

vārdi bija rakstīti tikai uz plakāta, bet tauta, tā vietā, lai izietu ielās, aplaudēja bijušajiem čekas un kompartijas darboniem – tiem pašiem, kuri izsūtīja Hel-sinki-86 grupas patriotus; tiem, kuriem 18.novembra Latvija bija pseidoburžuāzisks veidojums. Tika radīts 4.maija veidojums ar visu okupantu kopumu. Ja līdz šim viņiem visas privilēģijas nodrošināja Krem-lis, tad tagad labvēlīgus likumus radīja sev paši. Ja agrāk Ziemassvētkos vak-tēja skolēnus pie baznīcas, tad tagad sēdēja baznīcas pirmajos solos. Ja arī kādam patriotam izdevās ie-klūt kādā Saeimas krēslā,

“Latvieti, kur palicis patriotisms un nacionālā pašapziņa, vienotība un darba tikums?!”

mūs izdevīgā stāvoklī. Pie-zīmēšu, ka krievu tolaik bija 10,59 procenti.

Ja pēc PSRS sabrukuma būtu izpildītas nacionāl-patriotisko spēku prasības, ko jau toreiz lasījām uz plakātiem kā DDD, tad varētu teikt, ka 18.novembra Latvija ar latviešu tautai labvēlīgo sastāvu tiktu atjaunota.

Rodas drebuļi, atceroties Tautas frontes mītiņu Mežaparkā, kad dažu die-nestu un Gulaga mocekļu

tad ar meliem un citām čekā noslīpētām metodēm ātri varēja tikt izmests. Bīstamākie mira ar čekai vien zināmām “mīklai-nām” slimībām.

Teātris starp pozīciju un opozīciju ir tikai tautas pašapmāns – pie viena gal-da taču sēž *rubiki, ždano-kas, godmaņi, brigmaņi, leMBERGI, urbanovičiu.c.* Ko deva referendums par valodu, ja darbā pieņem ti-kai tad, ja zini krievu valo-du (ir ģimenes piemērs, ka

1992.gada gājiena “Pret okupantiem” (Sigulda-Rīga) noslēgums pie Brīvības pieminekļa

darbā neņem ar augstāko izglītību tikai tādēļ, ka ne-zina krievu valodu).

Prezidenta bidītais “La-bas gribas manifests” ir tikai gabaliņš no anekdo-šu krājuma. Mūsu pašu

valdošās koalīcijas “cēlais žests” svītrot no pases tau-tību taču ir ceļš uz vienotu “latvīješu” nāciju ar domi-nējošu slāvalodību!

Turpinājums 6. lpp.

“VIEDOKĻU DAUDZVEIDĪBAS” VIENVIRZIENS

A.V. Gremze

Man kādreiz ienāk prātā jautājums: kā būtu orientētas Kārļa Streipa domas, ja viņš nebūtu uzaudzis un guvis izglītību ASV, bet gan PSRS? Ar savu fanātismu viņš būtu izveidojis par prototipu fanātiķei Krustiņsonēi, kura, neskatoties uz to, ka pati no komunistiem bija izbaudījusi visus gulaga “jaukumus”, arvien palika uzticīga tiem līdz nāvei, nespējot izdarīt nekādus secinājumus. Pats Streips taču nenoliegs, ka savu tribīni izmanto sabiedriskās domas veidošanai un ne tikai – kā liekas, arī audzina jaunos žurnālistus, kas ir jau daudz nopietnāk, ar to būtiski paplašinot iespēju iespaidot sabiedrisko domu. Tā vien šķiet, ka viņš pats ir pārliecināts par sava misionāra lomu – glābt “atpalikušos mežonius” un visiem līdzekļiem iepotēt amerikānisko izvirtības, pretfabisku dziņu, izšķērdības, alkātības un noziedzības dzīvesveidu. Es nezinu, ko par Streipu domā citi trimdas latvieši – īpaši vecākās paaudzes pārstāvji, kuri trimdā devās, lai glābtu savas dzīvības, nevis meklētu labākus dzīves apstākļus.

Tie, kuri nevis bēga, bet pašaieliedzīgi devās cīņā pret bolševismu, Streipa personā redz dzīves izlūtinātu, nekādu grūtību nepieredzējušu, orientācijā apjukusu un izvirtsu sabiedrības ākstu, kurš savu popularitāti iegūst ar cionistu samācītajām “gudrībām”. Vai gan tāds indivīds drīkst iespaidot tautas mentalitāti vienīgi viņam saprotamā virzienā, kas ir absolūtā pretrunā ar visu latvisko un dabisku dzīvesveidu?!

“Sabiedrība tiek pakļauta neierobežotam negatīvo iespaidu pārsvaram un garīgā līdzsvara izjaukšanai. Bet, ja tu ierunāsies par to, ka sabiedrībā palicis nedroši – zog, laupa, dedzina, slepkavo – atbilde būs standarta, ka tas jau vienmēr tā ir bijis. Tāpat krievi – arī te vienmēr esot bijuši.”

Streipa uzstāšanās ir viedokļu “daudzveidība” ar karojošu vienvirziena kustību – pat nedomājiet ieminēties par mūsu tautas nacionālajām interesēm, par okupācijas seku likvidēšanu un kur nu vēl par homoseksuālisma postošo ietekmi! Ja mums ir jāmil okupanti un homoseksuāli, tad kādēļ Streips ne pagalam negrib milēt Norvēģijas tragēdijas raisītāju? Vai tikai tādēļ, ka arī Rūzvelts milēja Staļinu un apbrīnoja to?

To, par ko okupanti ir pataisījuši lielāko latviešu tautas daļu, Streipam ir lieliska izdevība novērot katru mīļu dienu. Viņš to arī redz, bet, gluži tāpat kā komunistei Krustiņso-

nei, pa ceļam līdz apziņai redzētais kaut kur pazūd. Streipa apziņā ir ieprogrammēta tikai viedokļu “daudzveidība” (izslēdzot patiesību), jo tā, lūk, tā tas ir ASV. Man tas viss ļoti atgādina jau okupācijas gados piedzīvoto. Komunistiem tāpat ļoti patika atgādināt, ka PSRS ir visdemokrātiskākā valsts pasaulē. Bet Streipam vajag, lai mēs vēl uzķerami uz izliktās cionistu makšķeres.

Vieglprātīgā, pārtikušā, izlaidīgā vidē dzīvošanai un arī raksturs veidojas kā gaisā pasistam. Latviešu nacionālisti turpreti ir darbā un cīņās rūdīti. Latviešu nacionālajiem patriotiem pirmajā vietā ir mūsu tautas izdzīvošanas un nākotnes jautājumi, nevis pasaules lāpišana.

Streipa piedāvātās “viedokļu dažādības” demokrātijā ir bezcerīgi cīnīties pret kontrabandu, korupciju, ēnu ekonomiku un neskaitāmām citām nacionālajiem patriotiem nepieņemamām parādībām, jo tās efektīvi ierobežot spēj tikai valsts, kur saimnieko pamatnācija. Ja šādas vienkāršus, elementārus jautājumus kādam ir grūti saprast, tad lai dodas uz turieni, no kurienes nācis, bet nebojā veselo saprātu šejieniešiem!

PIEKTĀ KOLONNA UZDARBOJAS

Lielākā daļa no visām mūsdienīgajām nelaimēm vistiešākā veidā ir saistīta ar lielas daļas sabiedrības morālo pagrimumu. Ja cilvēks jau piedzimst šā-

lidzekļiem. Sabiedrība tiek pakļauta neierobežotam negatīvo iespaidu pārsvaram un garīgā līdzsvara izjaukšanai. Bet, ja tu ierunāsies par to, ka sabiedrībā palicis nedroši – zog, laupa, dedzina, slepkavo – atbilde būs standarta, ka tas jau vienmēr tā ir bijis. Tāpat krievi – arī te vienmēr esot bijuši. To īpaši Tomsons uzver savos raidījumos, viņam ir pilnīgi vienalga, vai tie ir krievu okupanti un militāristi, vai krievu

Latvijas Radio žurnālisti Aidis Tomsons un Kārlis Streips

kriminālnoziedznieki. Tas krievs, kurš apšāva un slepkavoja nevainīgus latviešus, viņaprāt, ne ar ko neatšķiras no tā krieva, kurš ar savu rīcību ir pierādījis savu lojalitāti mūsu tautai.

Tomsons nezina, vai maz kāds latvietis neesot bijis komjaunatnē. Tātad, pēc viņa domām, visi desmitiem tūkstoši nacionālo partizānu un leģionāru arī bija aktīvi komjaunieši, nemaz nerunājot jau par vēl citiem. Principā tā bija lielākā tā laika jaunatnes daļa, kura iesaistījās aktīvā cīņā pret otrreizējo okupāciju. Un tādām apziņas tumsonim un vēstures analfabētam ir brīva pieeja mikrofoniem, lai mēģinātu sagrozīt sabiedrībai smadzenes ar saviem murgiem.

Interesanti, ka Tomsonam ļoti tikams ir viss tas, kas kaut kādā veidā var kaitēt latviešu interesēm – vienīgi tam, kurš aizstāvēs okupantus, viņš nekad neizslēgs mikrofonu. Ja 1940. gadā mums bija Vilis Lācis, tad tagad radio “Brīvajā mikrofonā” viņu ir veseli trīs – Tomsons, Linīšs, Streips.

Latviešiem zināms tikai viens komunist – Eduards Berklavs, kurš ar patiesu vīrišķību vēl okupācijas gados ir bijis spējīgs parādīt zobus bolševiku okupantiem, par to arī krītot nežēlastībā. Pārējie visi ir vai nu tipiski nodevēji, vai bailīgi iztapoņas, cilvēki bez sirdsapziņas, goda un jebkādu pienākuma apziņu pret savu Dzimto zemi un tautu.

Ja mūsu Satversmes panti tiek tulkoti tā, lai tie aizstāvētu okupantu tiesības, tad kāda jēga tādai Satversmei? Ja Satversmei piešķaita okupantus un atklātus nodevējus, tad Satversme vairs nekalpo tiem, kas to veidojuši. Vai Ušakova fenomēns ar parakstīšanos par krievu valodu, kā otru valsts valodu,

nav pietiekošs piemērs?! Pat dzirdēts skaidrojums, ka Ušakovs esot parakstījis kā privāta persona, un tas neesot nekādā sakarā ar doto zvērestu pildīt Satversmes nosacījumus. Tātad tieši tā, kā tika audzināti bolševiki, – tribīnē viņš ir dedzīgs komunist, bet, nokāpis no tribīnes, pavisam cits: var zagt un laupīt. Tas vien jau ir pietiekošs pierādījums tam, cik iespaidīgi mūsu zemē ir piektās kolonnas pār-

stāvji. Turklāt viņu skaists nepārtraukti pieaug, jo nodevēji devuši iespēju iegūt pastāvīgu iedzīvotāja statusu ikvienam, kurš nopirks kādu nekustamo īpašumu Latvijā.

Krievu valodu (kā otro valsts valodu) jau neprasa tie krievvalodīgie, kas te bija pirms kara, bet gan okupanti. Ja Latvijas varas pārstāvji to atbalsta, tad tas būtu līdzvērtīgs tam, ja cietsūšajam, kuram izlaupīts dzīvoklis, tiesa liktu vēl samaksāt transporta izdevumus zaglim nozagta prom vešanai.

Reālā situācija ir tāda, ka pastāvošais režīms Latvijā neizrāda nekādu vēlēšanas aizstāvēt latviešu tautu, bet gan okupantus – tiek izdarīts milzīgs spiediens, lai latvieši samierinātos ar okupācijas sekām. Jūtot Krievijas ietekmes pastiprināšanos, 4. maija režīms aizvien atklātāk sāk nosvērties uz savu agrāko maizes devēju pusi, cenšoties piekāpties okupantu un Maskavas spiedienam. Jau sākot ar to, ka Rubiks un Ždanoka tika ievirzīti ES posteņos, Ušakovs par Rīgas mēru, KNAB priekšnieks Loskutovs (tagad J.Strelčenko), un vēl aizkustinoša labvēlība pret Lindermanu un Osipovu, atļaujot rīkot referendumu par latviešu valodas iznīcināšanu. Vai kādam varbūt šķiet, ka pierādījumu par valsts nodevību vēl ir par maz?

P.S. Tas jau vien, ka ierosinātā likuma grozīšana par latviešu kā mācību valodu visās skolās neguva vēlamus rezultātus, liecina par tragiski vājajām latviešu pozīcijām savā valstī. Turpreti okupantu panākumus un krievu valodas invāziju, var uzskatīt par trešo krievu okupāciju. Pēc būtības tā ir visnekaunīgākā latviešu cilvēktiesību ierobežošana.

A.V.G.

NACIONĀLĀS POLITIKAS ANOMĀLIJAS*

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

30.maija TV “Sastrēgumstundā” tika diskutēts par problēmām, kas saistītas ar *praidu*. Mācītāji pievērsa uzmanību tendencioziem centieniem sabiedrības apziņā pārintegēt sabiedrības gadsimtos izkristalizētās, uz dabas likumībām balstītās un par pozitīvām atzītās morālās vērtības un naturalizēt pretfabiskās.

Izrādās, ka šādas tieksmes ir iedibinājušās un nostiprinājušās arī politiskās morāles vērtībās un šķietami pareizo likumu izkropļotā skaidrojumā. Par to liecina Saeimas deputātu reakcija uz Viļa Vītola priekšlikumu izraidīt no Latvijas tās atklātos ienaidniekus – Vladimiru Lindermanu, Jevgeņiju Osipovu un Aleksandru Gaponenko (“LA”, 01.06.2012.).

Solvita Āboltiņa savu toleranci pamato, balstoties uz demokrātijas vērtību sašķobītu izpratni. Ojārs Kalniņš triju augšminēto gaisa jaucēju neaizskaramību pamato ar nepieciešamību būt “pragmatiskiem, lai izdzīvotu un panāktu savas intereses... Latvija nevar atļauties provokatīvi un asi izrunāties.” Ainars Latkovskis nacionālā naida kurinātnā tiesības turpināt kurināšanu pamato ar viņu tiesisko statusu: “Ja Viļa Vītola nosauktie cilvēki būtu kādas citas valsts pilsoņi, tad viņu izraidīša-

na būtu vienkārša un pat vēlama. Taču viņi ir mūsu pašu nepilsoņi, līdz ar to process ir daudz sarežģītāks. Negribu piekrist, ka Latvija būtu īpaši ļengana un nevarīga... Demokrātisko valstu specifika ir tā, ka šiem cilvēkiem tiek garantētas tādas pašas tiesības kā jebkuram citam iedzīvotājam. Pat ja viņi nist šo iekārtu.”

Mans subjektīvs skatījums: Latvija tomēr ir ļengana, nevarīga un glēva, pateicoties Saeimas deputātiem bez nacionālas pašapziņas un pašcieņas. Cik ilgi vēl nesauksim “nepilsoņus” to īstajā vārdā – kolonisti? Un kolonisti ir “citas valsts pilsoņi” un “viņu izraidīšana būtu vienkārša un vēlma”. Īpaši tādu kā iepriekš minētie. Uz kolonistiem attiecināmi daudzi starptautiski likumi. Uz tiem balstoties, Saeima var noraidīt bijušās okupētājvalsts Krievijas un tās sazombēto rietumnieku pārmētumus un jaukšanos Latvijas iekšējās lietās par Latvijā atstāto kolonistu cilvēktiesībām. Uz tām balstoties, var sākt realizēt 6.Saeimas 1996. gada 22.augustā pieņemto “Deklarāciju par Latvijas okupāciju”.

Demokrātijas būtības aplamas tulkošanas rezultātā esam nonākuši līdz bezjēdzībai, kad kolonisti vāc parakstus par pilsonības beznoteikumu piešķiršanu, tas ir, Latvijas legītimu kolonizāciju, kā to bija paredzējusi padomiskā un turpina uzsvērt pastāvošā Krievija, lai tālākā perspektīvā likvidētu latviešu nāciju un Latvijas valsti, kas 1918.gada 18. novembrī tika dibināta ar mērķi nodrošināt latviešu tautas pastāvēšanu un attīstību. Ja 11.Saeima nespēs saārstēt nacionālo mugurkaulu, tad vienīgā cerība saistīta ar vēlētājiem – nacionāli veselu deputātu atlasi 12.Saeimai.

* novirzes no normas

Dzīve mums joprojām grūta,
Pensionārs sen jūt to pats –
Jo naudiņas tiek daudziem mazas –
Makā skumīgs grozās lats.

Bet netrūkst “kungiem”, kuriem bieži,
Nauda “zeķē” – bankās ar –
Lai jau nabadziņi mokās,
Pasmieties par viņiem var.

Svešautieši noskumuši,
Nav kā senāk – varas maz –
Toties ielās “svētku reizēs”
Klaigā, dzer un priecājas.

Tie labprāt atkal “kostu, plēstu”,
Bet daudziem vecums – zobu nav –
Uz Dzimteni sen pazaudēto
Varbūt drīz ceļā posties jau...?

Tā pieņems atkal savu dēlus,
Pat mazdēlus un mazmeitas,
Jo Dzimtene ir katram viena,
Tā grib, lai viņā atgriežas.

Ivars Silazieds

VĒSTULES

KĀ KLAĪNOJOŠI SUŅI...

Nepilsoņi katrā valstī man atgādina klaiņojošus suņus, sevišķi tie, kas rej savā manierē un valodā. Ko tie grib – to viņi paši nezina un nevar arī normāli paskaidrot. Tie nelabprāt pakļaujas cilvēciskām normām un prasībām, bet dzīvo sava ierobežotā intelekta robežās. Nožēlojami, bet savu īsto seju viņi parādīja tieši pirmsreferenduma klipā, kur trīs cilvēkveidīgie, kas it kā nupat sākuši stāvēt ar kājām, mežonīgi blāustījās savā *dialektā*...

Kādēļ jums vajadzīga pilsonība?! Jūs taču ar mani kopā, uzliekot roku uz sirds, nedziedāsit mūsu Latvijas valsts himnu. Nekad jūs ar degsmi sirdī un lepnumu par šo zemi, nenoliksiet ziedus pie Brīvības pieminekļa, paskatoties uz augšu – uz Māti Latviju. Kā var iemācīt un noteikt lojalitāti, par ko daži jūsu biedri jautā? To nevar iemācīt, nopirkt vai uzdāvināt! To iegūst ar mātes pienu, kura zina, ka dzīvo savā valstī – Dzimtenē, savas jūtas un mīlestību nododot tālāk saviem bērniem. Pret kādu dzimteni izpaužas jūsu lojalitāte (...moi adress Sovetskij Sojuz)?

Labi atceros, kā 50 gadus, ceļot komunismu, mani audzināja lojalitāti: katros valsts svētkos man rokās iestūķēja plakātu, karogu vai lozungu un lika iet demonstrācijā gar tribīni. Tai aizmugurē kāds noblāvās: “Lai dzīvo mūsu mīlais vadonis un skolotājs, visas pasaules darbaļaužu, bērnu, jaunatnes tēvs un draugs – Josifs Staļins!” Pilnā rīklē, skatoties apkārt, lai visi redz, man bija jāklīdē – urāāāā! Citādi mans tālākais liktenis nebija prognozējams. Protams, pirmos gadus vēl ne, bet vēlāk jau sāku saprast šo trulo lojalitātes dresūru, bet jāblāuj bija!... Tagadējā jaunatne to nesaprot, jo dzīvo pavisam citā informācijas telpā. Zināms – disidenti bija, bet tos tūdaļ nogādāja “komfortablās dzīves vietās”.

Ar kādām tiesībām šis urdītāju, naida kurinātāju un nepilsoņu bars var tik visatļautīgi uzvesties?! Jums pat nav vajadzīga vīza, lai atgrieztos savā paradīzē...

Negribu nevienu mācīt, tomēr paruna saka: “Lai kā vilku baro, vienalga uz mežu skatās.” Kā parasti – neviens jau neatzīsies, no kurienes plūst nauda šīs naidīgās un pretvalstiskās kampaņas veikšanai. Šajā spēlē iesaistījušies tie spēlmaņi, kas nekādi negrib atzīt visiem zināmu faktu – okupāciju.

Jānis B.

ŠURP TAURI,
KĀP ZEMĒ, CIET KLUSU!

Tā mūs komandēja septiņsimts gadus. Arī šodien mūs māca – paklusēt!

Jā, klusēt mēs protam. Klusējot mēs “vizinājāties” restotos vagonos uz Ziemeļiem.

Šodien neviens mums nav atņēmis cilvēktiesības, vienīgi māca “paklusēt”. Klusējām veselus piecdesmit gadus. Vai nepietiekami?!?

Mēs esam **savā** zemē. Netīkojam svešas bagātības. Taču esam **tiesīgi** prasīt, lai ar “tankiem atbraukušie” ievērotu mūsu zemes tikumus un likumus. Ja šķiet nepieņemami, ir taču iespēja meklēt labāku dzīves telpu. Austrumos ir viņu senču mājvietas. Nesaprotams, kāpēc okupācijas gados šie ieklidušie tik **maz** mil savu senču zemi? Izskaidrojums vienkāršs – mūsu tauta iebrāukušos pieņēma lojali. Viņi “tika” labiekārtotos dzīvokļos, ieguva labi apmaksātu darbu. Nu, īsta Leiputrija!... Tā turpinājās vairāk nekā 50 gadus. Viņi brauca un brauca...

Lēš, ka militārpersonu vien te saradies vairāk nekā 25 divīzijas. Ar visām ģimenēm!? No Sibīrijas lēģeriem pārnākušajiem latviešiem bija jālūdz pagasta padomēs **mājvieta** (savā zemē!), jo dzīvokļos “saimniekoja” ar tankiem atbraukušie. Lūk, tāda bija īstenība!

Ieradušies necentās mācīties mītnes zemes valodu. Toties cītīgi apsūkāja vietējos ar dažādām rupjībām – sauca par *fašistiem* un kā tik vēl ne!?!?

Mums šo zemi senči izpirka ar asinīm. Tā mums ir vienīgā pasaulē. Mēs pēc vergošanas Vjatlāgā atkal esam mājās! Taču daudzas dzīvības atstājām Krievzemes Taiģās uz mūžiem... Tāda bija vēstures gaita.

Reiz 700 gadus bijām vergi – tomēr norūdījāties būt garā stipri. Mūs vilināja ar zeltu un godu. Taču atcerēsimies, kā atbildēja Tālavas taurētājs:

“Mans zelts ir **mana** tauta,
Mans gods ir viņas gods.

Kas postīdams viņu šausta,
Uz pekli lai rauj to jods!”

Mums ieteic integrēt neintegrējamus, kas to nav pat vēlējušies. Tikai piemirsa, ka “ar varu mīļš nekļūst...”

Šāds milzums svešvalodīgo ir bieds mūsu zemei. Septiņās lielākajās pilsētās ir ļoti daudz latviešu valodu neziņošo. Tas robežojas ar katastrofu. Iztērēti milzīgi līdzekļi latviešu valodas apmācībai. Cik vēl ilgi? Tā zeme nespēj attīstīties!

Ja pēc Otrā pasaules kara lielvaras mūs mierīgi “iztirgoja” PSRS, vai šobrīd nebūtu **cilvēcīgi** mums palīdzēt noregulēt karu sekas? Taču tā vien šķiet, ka mūsu *Priekšniecībai* šis uzdevums nebūs pa spēkam. Varbūt es alojos? Taču svešs karaspēks joprojām kļīst pa mūsu zemi lielā skaitā. Ar kādām tiesībām?

Mirdza Z., Gulbenes novadā

ZINĀTNES “GAISMĒNAS”
LATVIJĀ

Doc. Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa
komandierisTurpinājums no
iepriekšējā numuraREZULTĀTS –
SAGRĀVE

Nesenais Pasaules latviešu zinātnieku kongress izgaismoja tumsā nostumtos pensionētos zinātniekus. Nav nekāda valsts atbalsta pensionētiem zinātniekiem, kuri savu dzīvi veltījuši zinātnei, bet tagad dzīvo trūkumā. Zinātnieku darbs PSRS netika novērtēts, kaut arī, piemēram, no zinātnieku pētījumiem bija atkarīga visu cilvēku un valsts ekonomiskā dzīve, no resursu izpētes bija atkarīgs industrijas uzplaukums, utt. Bet šobrīd, šodien – it kā neatkarību atguvušajā Latvijā – cilvēki, kuri visu mūžu atdevuši zinātnei, ir izmesti sabiedrības aizmirstībā. Tur atrodas izcili izgudrotāji, pētnieki, novadpētnieki, muzejnieki, mākslinieki...

Starp citu, Staļina laikā, ja tu biji Staļinam “lisenko” tipa draugs un “bīdīji” pareizo zinātni, tad dzīvoji “staļina ampīrā” mājās ar parketa grīdu un 4 m

“Galvenais kritērijs ir viduvējība,
kas nesāktu nacionāli vai valstiski domāt,
bet prātotu tikai savas guļamistabas
iekārtas līmeni.”

augstiem griestiem, braukāji ar “Zimu”, tev pat bija oficiāla kalpone un piedevām “dača” Jūrmalā vai Piemaskavā. Pat diktators zināja, ko nozīmē paklausīgas “smadzenes”. Kur ir “kadiljaks” mākslas meistaram Jānim Streičam, kur izgudrotājam-dizainerim Ilmāram Krūsam, kur ir piemineklis ģeogrāfiem Ģedertam Ramanam un Marģeram Skujeniekam, vēsturniekam Francim Balodim, valodniekam Jānim Endzelīnam? Pieminēkļu nav pat izcilākajiem zinātniekiem, pat goda gatves nav, toties ir svešzemnieka gubernatora sunim – Rīdzenes krastā pie operas, iepretim Latvijas Universitātei.

Zinātnes politikas rezultāts Latvijā ir tāds, ka no tās ir palikušas kaleidoskopiskas laus-

kas, kuras saulainā laikā vēl atmirdz, lai kāds tām vīrsū neuzkāptu.

Rezultāts – okupētā un kolonizētā Latvija, kura bija intelektuāli attīstītākā teritorija visā PSRS, tagad ir pēdējā vietā Eiropas Savienībā visos intelektuālajos rādītājos.

Rezultāts – Latvija ir otra nabadzīgākā valsts Eiropas Savienībā, Latvijas valsts vairs nav, bet ir tikai ES province.

Rezultāts – Latvijas lauki ir pamesti, latviskais dzīvesveids nav atjaunots, sapnis par ziedošo Latvijas valsti izsapņots.

Daži pašapmierinātība kasa vēderu un lētticīgiem stāsta, ka latviešu zinātnieki apgūst pieredzi ārzemēs, un, **ja kāds pārkārtos Dzimteni** un radīs viņiem labākus dzīves apstākļus, tad viņi **varbūt** atgriezīsies, ja vien nepalikts uz dzīvi Floridā kopā ar amerikāņu pensionāriem. Bet mēs taču labi saprotam, ka tās ir tādas “mulķa cerības”.

DĒMON-KRĀTIJĀ
ZINĀTNE
NEATTĪSTĀS

Es rakstīju par iemesliem, bet kur ir cēloņi? Ne jau naudā, bet gan prātā, virsvadībā un pārvaldībā – politikajā režīmā. Mēs esam radījuši politisko režīmu – monsturu, kuru sauc par **DĒMON-KRĀTIJU**.

Ne jau demokrātija, bet monstros Dēmonkrātija valda Latvijā. Kur tas uzradās, kā tas varēja iesēsties Stikla kalnā un valdīt pār mums?

Dēmonkrātija dzima jau Latvijas Zinātņu akadēmijas (LZA) telpās, kad mēs – tie, kuri bijām uzvarēju-

ši, – zaudējām varu (kā jau iepriekšējā numurā rakstīju). Kā tas iespējams? Acīmredzot mēs Latvijas Tautas Frontes (LTF) vadībā bijām mazākumā, bet padomju varas politiskie tranzistori-transformatori (pārnesēji un pārveidotāji) bija vairākumā. Padomju nomenklatūrai un varai vajadzēja transformēties atbilstoši jaunajiem apstākļiem, kuri deva iespēju šai sistēmai saglabāties, tikai ārēji nomainot ideoloģiju, pasaules uzskatu un īpašuma piederības attiecības. Tādējādi saglabājot sevi un par to vēl sev ordoņus piekarot. Projekts – ģeniāls.

Kaut ko līdzīgu, tikai mazākos apmēros, varneši realizēja ar PAREKS projektu (tā noslēguma etaps gan vēl nav beidzies). Dē-

monkrātijas politiskā sastāvdaļa ir “daudzpartiju politiskā sistēma”, kas faktiski ir politbrīgāžu politiskā sistēma. Politbrīgādes kalpo savam saimniekam, tās vada saimnieka iecelti brigadieru, kuru atlasei ir speciāli kritēriji (“Zintnieks”, Nr. 341–343). Galvenais kritērijs ir viduvējība, kas nesāktu nacionāli vai valstiski domāt, bet prātotu tikai savas guļamistabas iekārtas līmeni. Jūs domājat, ka, šādam “oberam” nonākot pie

“...vai patiešām šobrīd jautājums par to, kur, kā Endzelīns teiktu, baznīcā atradās ķestera padirsenis, ir tik nozīmīgs?”

varas, viņš balsos par zinātnes attīstību? Nē, viņš noasfaltēs ceļu uz savu pagalmu, viņš nopirks satina uzvalku ar daudzām plašām kabatām.

Nevienam oligarham zinātnes attīstība nevar būt mērķis. Neoliberalisma ideoloģija to izslēdz pēc savas būtības. Privātās investīcijas zinātnē var būt tikai balstītas uz atlikuma principu, kurš tiek veltīts idiolatrijai, vai arī uz nākotnes potenciālo privāto peļņu balstīts ieguldījums. Uz idiolatrijas principa balstās arī visa tā saucamā filantropija. Ja oligarham pietiek pelēkās vielas, kā, piemēram, Bila Geitsa ģimenei, tad viņš zināmu daļu brīvo līdzekļu iegulda medicīnas zinātnē (to plaši propagandējot), bet ja kādam tā trūcīgāk – tad futbola komandā. Dēmonkrātijas apstākļos cerēt uz zinātnes attīstību ir vairāk nekā naivi. Varbūt, ka izspiedīsīt kādu “rubli” kādai lietišķai zinātnes nozarei (aiz kuras labuma stāv kāds prihvatizators), bet tas ar būs viss.

ZINĀTNE PAR
ĶESTERA
PADIRSENI?

Pasaules latviešu zinātnieku kongress, pēc mādīnām domāt, ja ne pamodināja, tad vismaz sakrāja gara aristokrātiju, it

sevišķi tās “oblomovisko” daļu. Kongress deva labu ieskatu **Latviešu nacionālajās zinātnēs**. Galvenais, ko es tur ieraudzīju, bija pieminētās kaleidoskopiskās lauskas. Labs piemērs bija pašreizējie pētījumi antropoģeogrāfijā par tēmu “Kur baznīcās atradās krēsls ķesterim?” Mjā... Es vēl varētu saprast, ja notiktu pētījumi kristiešu baznīcas ģeopolitikā, Latvijas varmācīgās kristianizācijas vēsturiskajā ģeogrāfijā vai

relīģiju ģeogrāfijā, bet vai patiešām šobrīd jautājums par to, kur, kā Endzelīns teiktu, baznīcā atradās ķestera padirsenis, ir tik nozīmīgs?

Kā tas tika demonstrēts kongresā, medicīnā tiek veikti lieliski pētījumi, taču... diemžēl pārnēstā nozīmē sakot, tikai viena kapilāra līmenī, bet ne visas asinsvadu sistēmas mērogā. Kongress parādīja, ka fundamentālie pētījumi ir aizkrāsnē. Latvijas zinātnieki spiesti savus patentus par grašiem pārdot ārzemēs! Viens Latvijas zinātnieks nesen esot saņēmis pēcnāves Lielo zinātnes “Oskaru” par pētījumiem 19.gs. beigās – tāds ir mūsdienu zinātnes sasniegums.

Zinātne ir koks, kas nes augļus. Tā saknes ir fundamentālie pētījumi. Ja saknes sāk apcirst, tad koks nīkuļo, kamēr pavisam nokalst. Zinātnieku uzdevums ir attīstīt fundamentālos pētījumus katrā nozarē. Katra zinātne būs tik stipra, cik spēcīga būs tās sakņu sistēma. Valsts uzdevums ir sniegt finansiālo pamatu šādiem pētījumiem (nevis pētījumiem par ķestera padirseniem). Praktiskie jeb lietišķie pētījumi ir balstīti uz jaunām fundamentālām atziņām, bet, ja to nav, tad ir tikai laika jautājums, līdz arī pētījumi novītīs kā nogrieztie ziedi vāzē.

Turpinājums sekos

NĀVES IDEOLOĢIJAS KONVULSIJAS

Turpinājums no 1. lpp.

Jānis Rožkalns: Mums ir 240 Latvijas Ārstu biedrības ārstu parakstīts iesniegums Ministru prezidentam, kurā viņi ļoti skaidri pa punktiem deklarē savu viedokli: “**Apgalvojums, ka homoseksualitāte ir normālas uzvedības pieļaujams variants, neatbilst patiesībai, ir melīgs un dezinformē sabiedrību**”. Arī lielākais šī medicīnas jomas speciālists Latvijā, visā pasaulē pazīstamais akadēmiķis Viktors Kalnbērzs ir publiski paziņojis, ka homoseksuālisms nav normāls dzīvesveids un ka homoseksuālisma ideoloģija ir “politiska manipulācija”. Šie ārstu vērtējumi ir bijuši publicēti, bet tos joprojām ignorē gan žurnālisti, gan politiķi.

Nesen Latvijas Universitātē notika studentu diskusija par *praidu*, kur es minēju šos faktus. Taču “Mozaikas” vadītājam Gariņai, sejā nepakustējās ne vaibsts. Bet tā taču ir viņu tēma, viņiem vajadzēja būt visieinteresētākiem par katru šādu informāciju, kas skar viņus pašus – kādas sekas ir viņu izvēlētajam dzīvesveidam! Tā taču, vispirms, ir viņu dzīve! Taču homoseksuāli no šīs patiesības bēg kā velns no krusta. Un Sorosa organizāciju tikls, kas tiek finansēts no ārzemēm, ir viņu rupors. Kā mēs zinām,

pēdējos 15 gados Latvijā šo neolibrālisma ideju lobēšanai ir ticis ieguldīts vairāk nekā simts miljoni dolāru.

EIROPAS SAVIENĪBA – HOMOSEKSUĀLISTU DIKTATŪRA?

Jānis Rožkalns: Pats Džordžs Soross LTV “Panorāmā” atklāja, ka viņš viens pats Latvijā ir ieguldījis 80 miljonus. Par šādu summu var izdarīt apvērsumu jebkurā valstī. Visus šos gadus viņi ir rīkojuši simtiem seminārus, izbraukumus uz ārzemēm, vasaras nometnes, konferences, un visur tikusi sludināta šī melīgā nāves ideoloģija. Tagad – laikā, kad skolās ir krīze un daudzas spiestas pārtraukt mācības, jo trūkst bērnu, – *sorosieši* palīdz tās pārveidot par dažādiem “kultūras centriem”, taču ar piebildi – “jums ir jāatbilst mūsu vērtības”.

DDD: Pseudovērtības?

J.R.: Protams, pseudovērtības. Neolibrālisms – tas ir visu kristīgo, nacionālo un ģimenisko vērtību noliegums. Sorosa organizāciju tikls organizē seminārus juristiem, mediķiem, skolotājiem, policistiem, pilnīgi visu sabied-

rības jomu speciālistiem. Viņi rīkojas ļoti gudri, un šādā veidā soli pa solim pārliecina cilvēkus. Pat 9. klases mācību grāmatā četrās lappusēs “Mozaikas” ideoloģe, Jolanta Cihanoviča, melo par homoseksuālisma labumiem, bet Izglītības ministrija to apstiprina. Un tas viss tiek darīts it kā no Eiropas Sa-

“Mēs nezinām, kas notiek, kad mūsu Valsts prezidents aizbrauc uz nedēļu, teiksim, uz Ņujorku vai uz Briseli. Ar ko viņš tur tiekas un ko runā, tas ir valsts noslēpums. Redzam tikai, ka mūsu cilvēki, atgriežoties no turienes, bieži ir ar pavisam citu, dīvainu domāšanu, ar citu attieksmi – jūtam, ka kaut kas ir noticis.”

vienības platformas – lūk, Briselē visi tā domā. **DDD:** Vai tā ir?

J.R.: Kāds latviešu Eiroparlamenta deputāts man teica, ka aptuveni 70 procenti deputātu tur ir homoseksuālisti. Un, ja mēs vēl zinām to, ko publiski paziņoja viens no vecākajiem Eiroparlamenta deputātiem, ka Briselē Eiroparlamentā tikai kādi 2 procenti lēmumu tiek pieņemti atklātā balsojumā, bet 98 procenti – apakškomisijās aiz slēgtām durvīm, kur pat deputātiem ieeja ir liegta... Tādējādi faktiski tā ir līdzīga diktatūra tai kā Padomju Savienībā, un šīs sekas mēs redzam ik uz soļa.

Nupat bija publikācija par stāvokli Zviedrijā, kur visi šie procesi netraucēti ir aizgājuši jau ļoti tālu – visa sabiedriskā dzīve faktiski ir ieviesta smagā krīzē.

DDD: Ja vien nav jau pārkāpta šī robeža...

J.R.: No statistikas mēs zinām, ka Eiropa faktiski izmirst, dzimstība ir katastrofāli zema, un tas nozīmē, ka pēc 15–20 gadiem, ja tā turpināsies, Eiropa būs musulmaņu valsts, ar pilnīgi citu kultūru.

BĒRNU IEVEŠANA HEDONISMĀ

DDD: Sākotnēji – vīrišķās un sievišķās – savstarpējā pievilksme ir visas pasaules uzbūves pamatā. Vai piekrītat, ka cilvēkam, pieņemot homoseksuālismu kā normālu, visa viņa vērtību sistēma tik ļoti sašķobās, ka arī citas dzīves parādības viņš nespēj adekvāti uztvert, tāpēc viss grūst ne jau tikai fiziskā nozīmē, bet, galvenais, garīgā, jo cilvēkiem zūd spēja izziņāt patiesību, analizēt un sintezēt sakarības, lai garīgi pilnveidotos.

Jānis Rožkalns: Jā, tieši tā arī notiek. Un faktiski šie procesi tiek virzīti uz to, lai emocijas un bau-

das paaugstinātu pār saprātu, pār intelektu. Visu dzīvi sāk diktēt baudas. Bauda viņiem kļuvusi par augstāko vērtību, kuras mērķis ir no netikumības izveidot tikumu.

Jau sengrieķu filozofs Epikūrs izveidoja teoriju, ko sauc par hedonismu, kad par cilvēka dzīves augstāko mērķi tiek atzīta

bauda, un viss, kas rada baudu, ir labs. Tieši bauda tad ir galvenais kritērijs visam. Un šie procesi jau ir aizgājuši tik tālu, ka psihiatru grupa, kas vardarbīgā ceļā izņēma homoseksuālisma diagnozi, tūlīt sāka pielikt pūliņus, lai izņemtu no šīs pašas rokasgrāmatas diagnozi par pedofiliju.

Kanādas parlaments pagājušajā vasarā jau nobalsoja par to, ka pedofilija nav atzīstama par novirzi, un pret to balsoja tikai viens deputāts. Faktiski šī diagnoze jau tagad ir izņemta no ārstu rokasgrāmatas tādā nozīmē, ka, ja pedofilam šīs tieksmes uz nepilngadīgajiem pašam nerada diskomfortu, tad tā nav diagnoze. Vienlaicīgi visā pasaulē homoseksuālistu kliķe mēģina samazināt valstu likumos gadu robežu, no kuras jaunietis, varētu teikt – bērns, drīkst patstāvīgi izvēlēties intīmos sakarus. Viņu mērķis ir šo robežu noteikt uz 12 gadiem. Daudzās Eiropas valstīs jau ir 14 gadi. Tas nozīmē – ja 14 gadus vecu dēlu vai meitu kāds homoseksuālists saagītē uz homoseksuāliem sakariem, tad vecāki neko nevar iebilst. Bet, ja viņi protestē, tad paši nonāk zem kriminālatbildības un tiek tiesāti. Tā tas jau ir Zviedrijā, Kanādā, daudzos ASV štatos, Anglijā un citur.

DDD: Vecāki tiek tiesāti, jo iebilst pret sava bērna padarīšanu par homoseksuālistu?

J.R.: Jā, tā var notikt. Piemēram, tepat kaimiņos, Zviedrijā, valstī kuru “Mozaikas” pārstāvījums pasniedz kā paraugvalsti, patiesībā notiek dziļa ģimenes institūcijas krīze. Zviedrijā ir vairāk nekā 40 tūkstoši bērnu, kam vecāki ir homoseksuāli, bet katrs trešais vardarbības gadījums tur notiek lesbiešu ģimenē. Zviedrijas valdība ir pārpēmusi gandrīz pilnīgu kontroli pār bērnu audzināšanu.

Turpinājums 8. lpp.

HOMOSEKSUALITĀTE NAV NORMĀLA UZVEDĪBA!

240 Latvijas ārstu vēstule valdībai

Mēs, ārsti, parakstāmies par:

1. Nevienam netikums, amorāla rīcība vai noziedzīgs motīvs pats par sevi (per se) nevar tikt uzskatīts par normālas uzvedības variantu, tomēr ilgstošākā periodā netikums spēj radīt personas slimīgu psiholoģisku vai fizisku atkarību un uzvedības kropļības.

2. Apgalvojums, ka homoseksualitāte ir normālas uzvedības pieļaujams variants, neatbilst patiesībai, ir melīgs un dezinformē sabiedrību.

Par slimīgu jāatzīst šī netikuma izraisītā atkarība un no tās izrietošās perversās rīcības. Lai atbrīvotos no minētās atkarības, nepieciešama brīva un motivēta griba, dažkārt – profesionāla medicīniska palīdzība.

3. Ir kategoriski nepieļaujami nelielas ļaunu grupas mēģinājumi popularizēt sabiedrībā amorālu uzvedību un, dezinformējot Likumdošanas institūcijas par homoseksualitātes būtību, ievazāt šo netikumu dažādās sabiedrības dzīves sfērās.

Mēs aicinām Valsts prezidentu, Saeimu un Ministru kabinetu apturēt jebkuras likumdošanas iniciatīvas, kuras, balstoties uz nepatiesu informāciju, pieļauj homoseksualitātes – viennozīmīgi nosodāma netikuma – izplatīšanos mūsu sabiedrības dzīvē.

Seko 240 Latvijas Ārstu biedrības ārstu un medicīnas darbinieku paraksti un norādītas parakstītāju adreses un amati.

Origināls ar parakstiem tika iesniegts Latvijas Republikas Ministru kabineta kancelejā 2007.gadā.

MANA DZĪESTOŠĀ LATVIJA

Lilijs Treice

Rīgā

PAR VALSTS PREZIDENTIEM

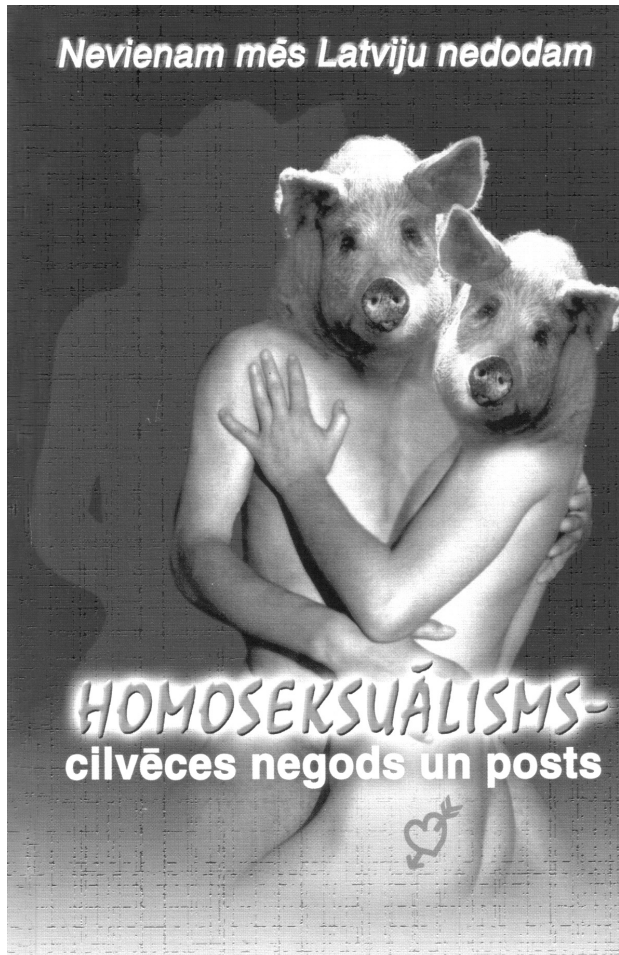
Pirmajam Valsts prezidentam **Jānim Čakstem** piederēja dzimtas mājas “Auči”. Arī **Gustavs Zemgals** no Latvijas valsts nesaņēma ne “ekstra” dzīvokli, ne automašīnu, kas tajā laikā bija liela vērtība. Tāpat **Albertam Kviesim** no valsts netika nekādas “ekstras”, un viņš dzīvoja ar to, kas viņam pašam bija. **Kārlis Ulmanis** ar savu brāli dalīja dzimtas “Pikšas”, darbības laikā dzīvoja valsts piešķirtā dzīvoklī Valdemāra ielā Nr. 3, vēl bija arī vasaras mītne “Dauderi”, bet Rīgas pili viņš izmantoja savām darba vajadzībām. Viss, ko viņš guva pēc prezidentūras, ir nievas no savu tautiešu pusēs (kādas neviena valsts neceļ pret savu prezidentu) un mocekļa nāve ar nezināmu kapavietu svešā, naidīgā zemē.

Guntis Ulmanis (kā

Kārļa Ulmaņa radnieks) saņēma tautas uzticību, cerības, ka viņš būs līdzvērtīgs savam onkulim Kārlim Ulmanim. Taču viņam (kā PSRS produktam?) nojuka dzimtas saknes. Latviešu tautai un valstij viņš neko labu neizdarīja. Toties saņēma no tautas (kā atlīdzību līdz mūža beigām) prezidenta pensiju, dzīvokli, automašīnu un sekretāri – un klusi savās interesēs dzīvo vien tālāk.

Vaira Vīķe-Freiberga (importēta no Kanādas latviešu bēgļiem) drīz iejutās kā Latvijas valsts nekronēta karaliene, aicinot pie sevis ciemos Holandes un Lielbritānijas karaļnama personas, rīkojot lepnas pieņemšanas Rundāles pilī un vairojot savu karjerisko iespējamību pasaules vareno arēnā. Viņas augstprātība un lepniņa spraucas ārā pa visām porām: “Lūk, es tāda vienīgā Latvijā, un tautai būs mani milēt un godāt!” Arī viņa par saviem prezidentes darba gadiem, kuru laikā tika paveikts lērums pretlatvisku un valsti graujošu lietu, saņem prezidenta pensiju, dzīvokli, automašīnu un sekretāri. Viņa nepieder pie trūcīgajām, kura nebūtu spējīga par saviem līdzekļiem uzturēt un remontēt uz mūžu piešķirto luksusu automašīnu – limuzīnu, kuru pa 6 lietošanas gadiem “nojāusi” līdz lūžņiem, gaidot, ka tautas “pienākums” ir gadāt viņai jaunu braucamo. Daži ir vienlīdzīgi par vienlīdzīgajiem.

Turpinājums 7. lpp.

Nevienam mēs Latviju nedodam

HOMOSEKSUĀLISMS - cilvēces negods un posts

2002.gadā apgāds “Vieda” sērijā “Nevienam mēs Latviju nedodam” izdeva grāmatu “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts”, kurā apkopoti konkursam iesūtītie radošie darbi.

Grāmata kļuvusi par bibliogrāfisku retumu, taču to iespējams lasīt internetā: <http://uploadingit.com/d/HFDW77U8BL6TIBHV>

OKUPĀCIJA NOSTIPRINĀS

Turpinājums no 2. lpp.

Kronis visam ir 9.maija iekļaušana galvenā kultūras mantojuma sarakstā. Īsto “kultūras mantojuma” būtību jau nereklamē mūsu masu informācijas līdzekļi, ja vien tikai kāds, kuru nepaspēj izslēgt, raidījumā “Brīvais mikro-fons” pasaka par dabisko vajadzību kārtošanu pagalmos, ielās, aurošanu un piegružoto apkārtni.

kapteinis Tiščenko. Reizēm runā par krievu pusē karojošiem latviešiem. Kas tad bija šie puīši? Ar kādu patriotismu viņi cīnījās un krita, ja latviešu koloniju ciemati Krievijā tika nopostīti, radi, tuvinieki un draugi nošauti?! Ar kādām patriotisma jūtām neapmācīti gāja bojā tie Latgales un Vidzemes puīši, kuri, izvairījušies no

“Mūsu pašu valdošās koalīcijas “cēlais žests” svītrot no pases tautību taču ir ceļš uz vienotu “latvīješu” nāciju ar dominējošu slāvvalodību!”

Okupantu izdarības Karātavu laukumā pie okupantu “pirksta” drīzāk atgādina okupantu tiesību demonstrējumu nekā uzvaru pār fašismu vai kritušo biedru piemiņu. Esmu piedalījies visos Mores kaujās

iesaukuma leģionā, tika sūtīti pret 19.divīziju – dažkārt pret savu brāli vai tēvu?! 2012.gada 23.aprīļa numurā lasu, ka par nopelniem Latvijas labā ar Viestura ordeņa III šķiru

1992.gada gājiena “Pret okupantiem” (Sigulda-Rīga) apturēšana Juglā

kritušo leģionāru piemiņas pasākumos, noliekot ziedus un pieminot kritušos cīnītājus. Tāpat varoņus atceramies 8.maijā un 11.novembrī. Vairāk nekā 1000 kritušo sarkanarmiešu guldīti Brāļu kapos Morē, vairāki simti Nītaurē un Līgatnē. Ja Morē pagasts vēl savu iespēju robežās spējis apkopt šos kapus, tad Līgatnē, šķiet, “atbrīvotāji” savu roku nav pielikuši gadus desmit, nerunājot jau par ziedu nolikšanu kritušo piemiņai. Tas ir pašsaprotami... Manās rokās nonāca izdevums “Interesantā Latvijā”, kur 2011.gada 5.numurā nodaļā par Otrā pasaules kara piemiņas vietām Kurzemē lasām: “Vēl 1945.gada pavasarī un vasarā pie Kamberu un Īles mājām lauki bijuši kā nosēti ar kritušo sarkanarmiešu augumiem. Krievu virsnieki nav ļāvuši tos apbedīt, jo tie esot no soda bataljona, lai sapūstot tāpat.” To, kā drošā nāvē dzina soda bataljonus, pirms vairākiem gadiem varēja skatīt krievu uzņemta vairāku sēriju filmā. To, ka aizmugurē bija otra čekistu fronte, mums, dienet krievu armijā, pateica mūsu komandieris –

apbalvots iekšlietu sistēmas darbinieks Viktors Bugajs. Vai tiešām tas pats, kurš ar miliču ķēdi apturēja pretokupācijas Sigulda-Rīga gājienu? Tikai pateicoties sagaidītājiemno Rīgas, ķēde tika pārrauta. Izsauktie miliču papildspēki nosprostoja tramvaja sliedes, tomēr, tramvaja sastrēguma dēļ, kustību bija spiesti atjaunot. Tramvaju vadītāji ar ovācijām sveica protestētājus. Nekā citādi kā par cenzūru nevar nosaukt radio “Naba” raidījuma “Tēvijas laikmets” slēgšanu. Fakts, ka žīdi piedalījās deportācijās, nav noslēpums. Krievu valodā Maskavas izdevniecībā “Vitjaz” 1993.gadā izdota brošūra “Žīdi”. Autors V.N.Gladkijs 22 lappusēs parādījis, ka vairāk nekā 500 augstus amatus valdībā, čekā, vēstniecībās un citur ieņēmuši tieši žīdi. Tikai Maskavā vien vadīšos amatos bija 150 tūkstoši žīdu. Seko izdarīto nodarījumu saraksts. Latvieti, kur palicis patriotisms un nacionālā pašapziņa, vienotība un darba tikums?! Vai savā naivumā ticēsim tukšiem solījumiem, pārdosimies par lētu ledeni un Rietumu pabīrām?

SALIEDĒTIES? BET NE JAU VILKAM AR KAZU...

Gunārs Terinks

KAS IR MAZĀKUM- TAUTĪBAS LATVIJĀ?

entuziasts Latvijā nevar minēt kādu piemēru pasaulē, kur krievu valodai būtu otras valsts valodas statuss, izņemot Baltkrieviju, kurai šā iemesla dēļ

valodas problēmu, bet gan latviešu valodas problēma! Krievi grib iekļūt Eiropā kaut vai pa “ķēķa lodziņu”. Integrēt un saliedēt var

Latvijas pamatiedzīvotāji (pilsoņi)			
pamattauta		sveštautieši	
Pavalstnieki (iekšzemnieki)			Citpavalstnieki (ārzemnieki) un bezpavalstnieki
valstsnācija	mazākumtautība	cittautieši	
latvieši	līvi	Visi pārējie: krievi, dāņi, poļi, baltkrievi, ukraiņi, igauņi, lietuvieši, čigāni u.t.t.	

Latvijā par “mazākumtautībām” dēvētās patiesībā ir citu lielu un mazu tautu grupas – sveštautieši, kuriem vairumā gadījumu pašiem ir savas nacionālās valstis. Patiesā un vienīgā mazākumtautība Latvijā ir otra pamattauta – līvi. Šo faktu uzskatāmība redzama tabulā. Šo manu uzstādījumu neviens nav ne apstrīdējis, ne apgāzījis. Tad pie tā arī jāturas un plaši jāskaidro – **tad nebūs tā saucamo minoritāšu problēmu**, kuras izriet tikai no politiskā neorientēšanās tautu attiecībās un tiesībās. Putins kaunina Latviju un Eiropas Savienību par it kā krievu tiesību neieviešanu. Arī viņš pats nesaņem, ka krieviem Latvijā nav nekādu īpašu tiesību, tāpat kā poļiem vai čigāniem. Krievija vēl pat nav nokaunējusies ne par 80 tūkstošu latviešu noslepkavošanu 1930-to gadu “ježovščinas” kampaņā, ne par 160 tūkstošu Latvijas pilsoņu izsūtīšanu uz “Gulagu” 1941.-1949. gados, ne par 10 tūkstošu poļu virsnieku noslepkavošanu Katīnā un citiem noziegumiem. Bet, cīnīdamies par krievu “tiesībām” Latvijā, Putins ir “piemirsis” savai brāļu tautai, baltkrieviem, piešķirt otras valsts valodas statusu savā zemē – Krievijā.

KRIEVU VALODA – OTRA VALSTS VALODA?

Interesanti, bet dabiski, ka neviens krievu valodas

draud valstiskuma zaudēšana, – ne Ukrainā, ne Vācijā, ne Francijā, ne ASV. Un arī pašā Krievijā nav otras valsts valodas tikai tādēļ, ka jau kopš Krievijas ķeizarienes laikiem valsts integritāte, vienotība tika balstīta uz vienas valodas pamata. Pat “visbrīvākajā pasaules valstī”, “tautu brīvības simbolā” – ASV ir tikai viena valsts valoda. Tāpat viena valsts valoda ir arī “pasaules visnebrīvākajā valstī” – Krievijā. Tas ir netiešs pierādījums, ka vienota valsts valoda nodrošina valsts stabilitāti. Otrs netiešs pierādījums ir arī tas, kādi sabiedriskie politiskie satricinājumi vērojami divvalodības valstīs – Kiprā, Palestīnā, Kosovā, Baltkrievijā, Beļģijā, Kanādā. Paradoksāli, ka ASV valsts valoda nav pamattautas valoda, bet savukārt Krievijas valsts valoda ir tikai vienas pamattautas valoda – kur tad pārejās?

OKUPANTA STATUSS TIEK MANTOTS

Latvijā vēl joprojām dzīvo bijušo aktīvo okupantu bērni un mazbērni, un viņu atrašanās šeit, protams, ir nelikumīga. Tēvu grēki piemeklē bērnu līdz 3. un 4. augumam. Nav svarīgi, vai iebrauca Latvijā uz tanka vai “gazikā”, vai ar vilcienu, vai tāpat kājām – okupants ir okupants. Miers un stabilitāte valstī būs tikai pēc deokupācijas, jo **Latvijā nav krievu**

tikai līdzīgi domājošus un garā radniecīgus cilvēkus, bet ne krasi atšķirīgus un pretrunīgus, nemaz jau nerunājot par tiem, kuri asociējas ar padomju armiju, okupāciju un kolonizāciju! Kā saglabājas mantošanas tiesības paaudzēs, tāpat arī okupanta un kolonizatora statuss saglabājas paaudzēs. Būtu taču vismaz dīvaini, ja okupācijas apstākļos, nomainoties paaudzēm, okupācija pati no sevis izbeigtos. Kamēr lietojam svešvārdu “minoritāte”, ar to domājot sveštautietes grupas un pielīdzinot tās jēdzienam “mazākumtautība”, nekāda atrisinājuma mūsu valodas problēmām nebūs. Ja mūsu politiķi to saprastu, tad visas valodas problēmas un pilsonības problēmas tiktu atrisinātas.

KOMPROMISU CEĻŠ IR ZAUDĒJUMU CEĻŠ

Mācītājs Rubenis aicina “salauzt robežu starp divām kopienām” un noslēgt “izlīguma un piedošanas līgumu”... Tikai Sarkanā armija gāja “pāri robežu žogiem un mūriem”, un zinām, ar ko tas beidzās! Mūsu ķibeles sākās jau ar piekāpšanos Krievijai, atzīstot 1920. gada Miera līgumu, tā sakot, krievu gaumē (par spēkā neesošu). Vienlīdz liela piekāpšanās nav tas pats, kas proporcionāla piekāpšanās; tādēļ maza valsts,

tāda kā Latvija, ejot kompromisu ceļu, riskē nokļūt zaudētājos. Piekāpjoties zaudējam neatkarību 1940. gadā. Piekāpjoties zaudējam Abreni. Ja būtu piekāpušies tagad valodas referendumā, tad drīz vien atkal zaudētu arī neatkarību. Krievija to vien tikai gaida, kā caur Baltiju savienot impēriju ar “Mazo Krieviju”, Kēnigsbergu. Tad Putins ar visām savām ēzeļausīm būtu ielīdis pašā Eiropas sirdī. Bet ar to Krievijas apetīte tikai vairotos. Nākošais mērķis būtu iegūt noteicošo saimniecisko un politisko lomu Eiropā, līdzīgi kā tas ir Ķīnai Āzijā un ASV Amerikā. Piekāpjoties esam atstājuši atvaļinātos padomju virsniekus Latvijā un devuši pilsonību *ušakoviem*, kuri tagad jau ir “klimata” noteicēji Rīgā un cer uz to arī Latgalē un visā Latvijā. Mūsu politiķi pēc notikušā valodas referenduma filozofē, kādēļ līdz tam vispār nonācām? **Tādēļ, ka nav veikta dekolonizācija – deokupācija!** Vienīgi un tikai! Aktīvās okupācijas laikā tika “iedēta dzeguzes ola”. Tagad nu “dzeguzēns” ir izšķīlies un izauklēts, tas cenšas ligzdā palikt viens pats. Ja neveiksim deokupāciju, tad tā arī notiks – krieviskais elements pārņems ne tikai Rīgu un Latgali, bet visu Latviju. Neesot, uz kurieni okupantus sūtīt(?!). Neviens viņus nepieņemšot. Ja esam tik sentimentāli un nezinoši, tad jāpaskatās, kā to dara, piemēram, Francija. Arī Valsts prezidentam jābūt stingri nacionālam, nevis tendētam uz kompromisiem – uz piekāpšanos jeb rezultātā uz nacionālas valsts pozīciju vājināšanu un zaudēšanu. Iztapt gan Rietumiem, gan Austrumiem nav iespējams, jo iztaptāmi aizvien esam nonākuši verdzībā. Tie pasaku laiki, kad vilks bija paēdis un kaza palika dzīva, jau sen ir pagājuši. **Jāķeras pie deokupācijas! Cita ceļa nav.**

SAEIMAS DEPUTĀTI IZNĪCINA VALSTI UN TAUTU

Kādu valsti mēs veidojam – vai divkopienu? Mums bija viena pārgudra prezidente no divvalodīgās Kanādas. Tādēļ viņa lika mainīt Valsts valodas likumu par labu mūsu ienaidniekiem – krievvalodīgajiem okupantiem, lai tie turpinātu latviešu tautas iznīcināšanu. Tas viņiem ar mūsu glēvās Saeimas palīdzību arī veiksmīgi vēl joprojām izdodas, jo Saeimas deputāti baidās pieņemt latviešiem labvēlīgus likumus, bet par dekolonizāciju vispār nerunā. Dzīvojot Pļavniekos, jutos kā mazā Krievijā. Tāda situācija izveidojusies Saeimas dēļ, kura murgu par kaut kādu “integrāciju” un “saliedētību”. Kurš tad kuru integrē, precīzāk – asimilē?! Kamēr uz latviešu tautas rēķina pastāvēs krieviska televīzija, “krievu” skolas, nekas nemainīsies. Lai pārgudrie Saeimas deputāti neiedomājas atklāt *jaunu Ameriku*, cenšoties pierādīt pasaulei, ka skaitliski mazā latviešu tauta spēs asimilēt krieviski runājošos okupantus un kolonistus. Neceriet, tas nenotiks! **Krievvalodīgie okupanti nepaklausies tik mulķīgām idejām. Dodot pilsonību kolonistiem, viņu bērniem, jūs, deputā-**

ti, sagraujat Latvijas valsti un iznīcināt latviešu tautu! To pierāda pieaugošais krievvalodīgo skaits Saeimā un Rīgas domē. Ja tā turpināsies, drīz visi runāsi krieviski. Ja tā patiešām notiks, vai bija kāda jēga Brīvības cīņām un Atmodai? Mans paziņa dzīvo Vācijā, Hamburgā. Viņš raksta, ka Vācijā visi iebrāucēji – liels vai mazs – runā vāciski. Darbu, pat vissliktāko, bez vācu valodas zināšanām nav iespējams iegūt. Bet Latvija krievvalodīgajiem ir paradīze, jo, lai iegūtu darbu, nav jāzina pat latviešu, tas ir, valsts valoda. Arī viņu bērni, kuru skološanai valsts tērē milzu līdzekļus, nerunā latviski (vai nu neprot, vai negrib runāt) – esmu to pārbaudījis, uzdodot viņiem dažādus jautājumus. Situācija mainītos, ja Saeimā būtu patiesi latviski domājoši deputāti, kuri skaidri un atklāti risinātu Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas jautājumus. Ja tādi drīzumā neparādīsies, Latvijas teritorija bez kādiem krievu tankiem atkal būs Krievijas impērijas sastāvdaļa, bet latviešu tauta izzudīs no pasaules.

A.Vinogrādovs

16.MARTA REZONANSES ATSLĒGA

Normunds Melderis
LTV sporta žurnālists

Turpinājums no iepriekšējā numura

NOZIEDZĪGO VALSTU UPURI

Jāpem vērā, ka Otrajā pasaules karā Vācijas pusē cīnījās vairāki miljoni nevāciešu. Vai viņi visi vērtējami kā nacistu rokaspuīši? Kā jau minēju, no taisnīguma viedokļa raugoties, ne Vācija, ne Krievija nevarēja būt soģis šajā jautājumā. Tas ir viennozīmīgi. Kaut ko līdzīgu var teikt arī par sabiedrotajiem – ASV, Angliju, Franciju. Tās pašas bija kara iznākumā ieinteresētās valstis, tātad tām nebija neitralitātes pazīmju. Ir skaidrs, ka visu – gan Krievijas, gan Vācijas – pusē karojošo citu okupēto valstu iedzīvotāji, kuri kļuva par šo valstu karavīriem, jebkurā gadījumā ir upuri. Noziedzīgo valstu upuri!

Karot vienā vai otrā pusē – pārsvarā gadījumu tas nebija ne viņu izvēles, ne arī pārliecības jautājums. Taču kā jau teicu, pat tad, ja tā bija brīva izvēle, gan hitleriskā Vācija, gan staļiniskā Krievija bija paveikušas pietiekami daudz noziedzīgu darbību, lai trešo (cietušo) valstu cilvēki iegūtu morālas un juridiskas tiesības vērsties pret agresoriem. Un no upuru puses rīcība nevar tikt vērtēta kā nacisma vai bolševisma atbalstīšana.

Turklāt dažu Austrumeiropas valstu pārstāvji, kas Otrā pasaules kara laikā izbaudīja abas okupācijas, bija dubultā cietuši – salīdzinot ar Rietumeiropas iedzīvotājiem. Pēc daudzu atzinumiem, ja atskaitām ebreju likteni, Rietumeiropā okupācijas režīms bija salīdzināmi vieglāks nekā Staļina Krievijas un Hitlera Vācijas okupācija austrumeiropiešiem. Un, vērtējot visus Otrā pasaules kara faktus, tostarp latviešu leģionāru likteni, Rietumeiropas valstu pārstāvjiem tas ir jāņem vērā.

SINTĒZES UN PRĀTA SPĒJU DEFICĪTS

Diemžēl, kā liecina līdzšinēja pieredze, – lai arī visas Rietumu lielvalsti augstākās amatpersonas apgalvo, ka vēsturi zina

ļoti labi, tūlīt pat, jau pēc pāris teikumiem, kļūst skaidrs, ka viņu zināšanu klāsts būtiski nepārsniedz vidējo Krievijas iedzīvotāju līmeni. Pat, ja viņi zina dažus būtiskus faktus vairāk, tad nespēj to visu saprast (es pat teiktu izjust) kop-sakarībās. Galu galā, kurš tad rakstīja Otrā pasaules kara un 20.gadsimta vēsturi, – noziedzīgā Krievija un tās sabiedrotie. Tas arī labi raksturo situāciju.

Rietumu vēsturnieki nezina faktus, kurus austrumeiropieši izbaudīja uz savas ādas un kuri faktiski nekur vēstures grāmatās ilgu laiku neparādījās ne PSRS, ne Rietumos. Visa Austrumeiropa atradās zem Krievijas zābaka. Tā mācījās un dziedāja Krievijas sacerētu viltoto vēstures dziesmu. Par to, cik “laba” izpratne par vēsturi ir Rietumvalstu pārstāvjiem, liecina kaut vai fakts, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesas pirmās instances spriedumā “Kononovs pret Latvijū” tiesa pārmeta mūsu valstij, ka kriminālvajāšana pret kara noziedznieku Kononovu ir uzsākta pārāk vēlu, vajadzējis tāpat kā citur Rietumeiropā – uzreiz pēc Otrā pasaules kara. Ko te vēl lai piebilst! Zeme, atveries! Un tā spriedumā raksta cienījami juristi ar augstiem tiesību zinātņu grādiem. Tiešām divaini, kāpēc Latvija uzreiz pēc kara nesāka tiesāt visus Krievijas kara noziedzniekus???...

BĪSTAMIE JAUTĀJUMI PAR PATIESĪBU

16.matra un leģionāru gājiena būtiskākā un daudziem nepatīkamākā jēga ir fakts, ka leģionāri patiešām cīnījās pret ļaunumu, pret 20.gadsimta necilvēcīgāko režīmu – PSRS (Padomju Krievijas impēriju). Bijušais ASV prezidents R.Reigans PSRS nosauca par **ļaunuma impēriju**. Lai tie, kas par necilvēcīgāko režīmu uzskata nacistisko Vāciju, saskaita cilvēku upurus, valstis un tautas, kas no tā cieta, un izrēķina, cik ilgs bija šī režīma laika periods. Nepārprotami, ka Putina Krievija, kas bez šaubām ir staļiniskās Krievijas un PSRS mantiniece (vai 9.maijs un citas parādības par to neliecina?), ir atbildīga par visu šo vēsturisko murgu, sāpēm, nelaimi, ko tā atnesa Austrumeiropas tautām.

Noziegumi, ko pirms Otrā pasaules kara, kara laikā un arī pēc tā veica Krievija, ir vairāk nekā nopietni. 16.marts ir tikai viens **atgādinājums** Krievijai un krievu (izskatās, ka arī ebrejiem, kas tāpat bija ļoti aktīvi šī režīma radītāji, ideologi un arī atbalstītāji) tautai, un visai pasaulei par šiem noklu-

sētajiem vēstures faktiem. Ne jau no leģionāru gājiena un “fašisma atdzimšanas” Latvijā baidās attiecīgās organizācijas, valstis un tautas. Tās bīstas no patiesības, ka tieši šo pseidoantifašistu pārstāvētā puse ir veikusi vislielākos noziegumus Otrā pasaules kara laikā un 20.gadsimtā. Tieši šī iemesla dēļ arī notiek Latvijas un leģionāru apmelošana.

“16.matra un leģionāru gājiena būtiskākā un daudziem nepatīkamākā jēga ir fakts, ka leģionāri patiešām cīnījās pret ļaunumu...”

Viss notiek pēc principa – labākā aizsardzība ir uzbrukums, cerot, ka tie, kurus viņi apmelo un nepamatoti apsūdz (Latvija, latviešu leģionāri) tā arī paliks kautrīgā aizsardzībā un nesāks darīt visnepatīkamāko – nepāries pretuzbrukumā. Ar uzbrukumu es domāju, pirmkārt, ļoti aktīvu Latvijas un Austrumeiropas patiesās vēstures skaidrošanu starptautiskā līmenī, vai arī valsts augstāko amatpersonu līdzdalību leģionāru gājiēnā. Tieši šāds scenārijs Krievijas pusei ir visneizdevīgākais.

Pagaidām 16.marta notikumi tiek pasniegti un arī izskatās kā nelielas sabiedrības daļas privātas akcijas, un Latvijas Valsts prezidents, Saeimas priekšsēdētāja, Ministru prezidents un citas augsti stāvošas valsts amatpersonas uz nevienlīdzīgo cīņu noskatās no malas. Tieši viņu aktīva līdzdalība būtu nopietns pretspars apmelojumiem, kas nāk no krievu un ebreju puses, jo vēsturiskais taisnīgums ir latviešu pusē. Tad arī pārējā pasaule to

vairs neuztvertu kā atsevišķu “marginālu” “solo-gājienu”. Pasaule sāktu domāt un saprast, ka latviešu leģionāru liktenis ir tikai lakmusa papīrs, kas atspoguļo vēsturisko ne-taisnību, ko radīja aktīvā Krievijas un malā stāvošā Rietumu noraudzīšanās politika. Ar ko latviešu leģionāri bija sliktāki par tiem, kas karoja Krievijas pusē pret Vāciju? Tad ras-

tos jautājumi, kas izrietēja no Nirnbergas prāvas par PSRS noziedzīgo režīmu, par PSRS vadītājiem un militāro virsvadību kā par noziedzniekiem (kādi tie arī patiesībā bija!), par PSRS karavīru pastrādātajiem noziegumiem visā Austrumeiropā, īpaši izceļot zvērības Austrumprūsijā, Pomerānijā, Berlīnē un citur. Rastos arī pamatots jautājums, ar ko vācu lidotāji, kas bombardēja Londonu, bija sliktāki par angļu lidotājiem, kas bombardēja Berlīni, Drēzdeni? Tad rasots jautājums, kāpēc ASV, atbalstot staļinisko Krieviju, veicināja Austrumeiropas valstu un tautu okupāciju un paverdzināšanu? Tāpat rastos jautājums, par ko ASV un Anglija vienojās ar Krieviju Teherānā un Jaltā? Vai tas īpaši atšķiras no Molotova-Ribentropa pakta? Ja, jā, tad ar ko?

Tādējādi latviešu leģionāru jautājuma noklusēšanā un nepacelšanā ir vairākas ieinteresētās puses – ne tikai Krievija.

Turpinājums sekos

**2006.gada 16.martā Brīvības pieminekli
ieskāva žogs – tāds bija tā laika prezidentes
Vairas Vīķes-Freibergas rīkojums.**

MANA DZiestošā LATVIJA

Turpinājums no 5. lpp.

Valdim Zatleram godkāre neļāva tā vienkārši aiziet, tādēļ bija vajadzīga visuvarenā Zatlera partija, kas ne ar ko neatšķīrās no jau esošajām. Tauta savā naivumā gaidīja, ka, atļaujot Saeimu, pie varas nāks patiesi godīgi sirdsapziņas cilvēki – rīcībspējīgi, kuri iepriekš tikuši atbīdīti un nomelnoti. Bet sekoja dziļa vilšanās – ar dažādiem hameleoniem.

Tagadējam Valsts prezidentam **Andrim Bērziņam** no tautas un valsts it kā neko nevajagot. Taču – lai Dievs dod viņam saprātu, spēku un veselību likvidēt visas alkatīgās varas un godkārīgās politiskās partijas un īstenot dekolonizāciju, kā pirmos izraidot visus 18. februāra referendumā vaininiekus, kuri ar saviem parakstiem apstiprinājuši, ka ir atklāti valsts ienaidnieki (380 000 personas pārkrievotā žida Lindermana vadībā)!

Francija izraidīja Bulgārijas un Rumānijas čigānus, bet Ženēvas Konvenciju īstenošanai no Latvijas ir izraidāmi visi naidīgi noskaņotie okupācijas un kolonizācijas spēki, kuri sevi reklamē kā PCTVL, SC un viņu atbalstītāji, kā arī ir likvidējamās cionistu agentūras, kas savējo noziegumus pret latviešu tautu noklusē un noliedz.

KĀPĒC VIŅI “MAISA GAISU” LATVIJĀ?

Daudzi bijām aculiecinieki notikumiem 1940. gada 17.jūnijā, kad bariņš židu ar ziediem rokās sagaidīja PSRS tankus. Un 1941.gadā Simons Šustins ar savu bandu rīkoja iznīcinošu genocīdu pret latviešu tautu, slepkavojot, sakropļojot čekas kambaros un izsūtīt uz Sibīriju.

Vai židi valda pasauli (par šādām domām tika tiesāts žurnāla “Kapitāls” redaktors), ja jau visi tiek iebiedēti – neviens nedrīkst iebilst un pat domāt par židu izcelsmes cilvēku noziedzīgām izdarībām? Šā iemesla dēļ tika slēgtas radio raidījums “Tēvijas laikmets” – tikai tāpēc, ka kāds pensionārs izstāstīja savas atmiņas par Šustina bandas uzdarbošanos Šķirotavas stacijā pie izsūtāmo vagoniem. Tāpat arī traci par Hitlera “Mana cīņa” izdošanu latviešu valodā, kaut gan krievu valodā tā ir brīvi nopērkama no Krievijas grāmatu izplatītājiem. Ne Krievijā, ne ASV nevar aizliegt publicēt to, ko aizliedz Latvijā. Amerikāņu rakstnieki brīvi raksta, piemēram, Džons Tolands “Ādolfā Hitlera biogrāfija”, tāpat arī Braiens Rīgs “Židu karavīri Hitlera armijā”. Tur nebaidās pašu indīgāko čūsku ņemt aiz astes un izpētīt tās būtību. Bet latviešu varneši kā tādi trusīši trīc un dreb – ka tikai

nenosaukt lietas to istajos vārdos, nepateikt patiesību.

Pie kuras tautības pieder Lindermans, Gaponenko, Gīlmans, Ždanoka u.c.? Kādēļ viņi pieprasa krievu valodu Latvijā? Kas ir šī elļišķīgā plāna radītājs un kāpēc šeit visaktīvāk “gaisu maisa” dažī pārkrievoti židi?

Tā kā mani interesē patiesība, esmu ļoti pateicīga apgādam “Vieda” par pārtulkoto un izdoto **Braiena Marka Rīga grāmatu “Židu karavīri Hitlera armijā”**. Zināju, ka I Pasaules karu Vācija zaudēja, un tai bija jāmaksā reparācijas. Tauta bija nabadzīga, bet valsts ekonomija – cionistu rokās. Tā nu iznāca, ka vācieši laulājās un dibināja ģimenes ar bagātājiem židiem, kuri sevi uzskatīja par “īstenajiem vāciešiem”, kaut runāja *idiš* valodas žargonā un izturējās ļoti augstprātīgi pret nabadzīgākiem tautas brāļiem. Visas nesaskaņas un savstarpējais naidis ievirzījās ļoti asiņainās slīdēs.

GLĀBT VAR TIKAI DEKOLONIZĀCIJA!

Tā, lūk, kopš 1993.gada Valsts prezidenti un visas valdības to vien ir darījušas, kā deldējušas mūsu tēvu-tēvu asinīm austu Latvijas valsts Satversmes audumu, kuram, izraujot vienu diedziņu (latviešu valodas, pilsonības), sairst viss audums.

Pēc referendumu nu tiek “gudri” spriedelēts, kā labāk apmierināt iekļiņēnu intereses. Esmu nepatīkami pārsteigta par mācītāja Jura Rubeņa, Valsts prezidenta Andra Bērziņa un to 420 “inteligences” pārstāvju kušināšanu un “aijā žūžu” dziedāšanu latviešu tautai – kuš, kuš, labi būs..., nogaidot, ka pa šiem gadiem audzētā žņaudzējčūska, dzīvoda ma vienā būrī ar tautu (latviešu tautu), ar savām žņaudzējčūskas tiesībām trusīti apris... Saniknota, ka nav tikusi pie varas, viņa rimdama nerimsies, kamēr savu panāks, par ko arī šņācot mūs brīdina. Vienīgā iespēja civilizētā veidā no tās atbrīvoties – ir **Dekolonizācija**, kā to izdarīja afrikāņi, kā to izdarīja Mahātma Gandijs, atbrīvojot Indiju no angļu kolonistiem, kuri savu valsts labklājību gadu simtiem cēluši uz iekaroto, pakļauto, izlaupīto un aplaupīto kolonijtautu rēķina.

No 1940.gada jūnija līdz šodienai latvieši bauda šīs kolonijtautas mežonīgumu, valsts ir izlaupīta, vietējās ražotnes likvidētas, bet latviešu tauta aplaupīta. Tas tādēļ, ka saradusies alkatīgi, varas un goda kāriģi “pilsoņi un nepilsoņi”.

Dievs, stāvi mums klāt un palidzi būt drosmīgiem, pastāvot par sevi!

TIE, KAS LEPOJAS AR AMORALITĀTI

Liene Apine

2.jūnijā Rīgā notikušā *praida* rīkotāji un homoseksuāļu aizstāvji ar neslēptu gandarījumu steidzās secināt, ka sabiedrības attieksme pret viņiem esot uzlabojusies, neviens vairs aktīvi nevēršoties pret homoseksuālisma propagandēšanu Rīgas ielās.

Šādam apgalvojumam, paldies Dievam, tomēr nav pamata. Lai gan šogad tikai viens vīrietis meta ar olu pederastiem, kuri, plivinot nekaunīgi piesavināto varavīksnes krāsu karogu, gāja pa Tērbatas ielu uz Vērmānes dārzu, sabiedrības vairākums neatbalsta ne homoseksuāļu izrādīšanos, ne viņu mēģinājumus sevi pasludināt par normāliem, tikai savādākiem. LTV1 30.maija raidījumā “Sastrēgumstunda” gan studijas viesi, gan skatītāji telefonbalsojumā nepārprotami pateica NĒ homoseksuāļu dzīvesveidam, uzskatot to par nenormālu.

Rīgas domes deputāts, mācītājs Jānis Šmits, rosinot domes izpilddirektoru Juri Radzeviču aizliegt LGBT (Latvijas geju, lesbiešu, biseksuāļu, transpersonu) un viņu draugu apvienības “Mozaika” plānoto *praidu*, maija beigās nosūtīja vēstuli. Tajā Jānis Šmits informēja, ka no šā gada 15. līdz 20.maijam Rīgas apmeklētāju pieņemšanas centros, sociālajos dienestos, namu pārvaldēs un citur notika Rīgas iedzīvotāju publiska aptauja, kuras rezultāti apliecina, ka tikai četri no 4650 aptaujātajiem neiebilst pret *praidu*.

“Gribas vilkt zināmas paralēles ar Krievijas vēstniecību, kura tikpat amorāli jauca Latvijas iekšējās lietās, aizstāvēt okupantu intereses. Varam vien izteikt līdzjūtību ASV un Krievijas tautām, kuru valsts vadītāji, gan atšķirīgos jautājumos, tomēr rīkojas amorāli un netaisni.

Diemžēl Rīgas domes izpilddirektors neizmantoja iespēju aizliegt pederastu gājienu, kaut gan tas, pretēji likumam, apdraud cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, veselību un tikumību.

Iespējams, ka Rīgas izpilddarva izvēlējās pakļauties amorālajam spiedienam no ASV vēstniecības puses. LGBT un “Mozaikas” pārstāvji ar smieklīgu lepnumu uztvēra ASV vēstnieces **Džūdītas Gārberes** paziņojumu, ka viņa, sekojot sava prezidenta Obamas piemēram, aizstāvēšot homoseksuāļus un piedalīsies 2.jūnija pasākumos Rīgā. Gārbere neizmantoja iespēju paklusēt, palikt mājās un neiejaukties Latvijas iekšējās lietās. Gribas vilkt zināmas paralēles ar Krievijas vēstniecību, kura tikpat amorāli jauca Latvijas iekšējās lietās, aizstāvēt okupantu *intereses*. Varam vien izteikt līdzjūtību ASV un Krievijas tautām, kuru valsts vadītāji, gan atšķirīgos jautājumos, tomēr rīkojas amorāli un netaisni.

Edgars Rinkēvičs, Ilze Viņķele un Linda Abu Meri (Mūrniece)

Diemžēl arī mūsu pašmāju pie varas esošie bāleliņi un tautumeitas rautin raujas iegūt perversiju aizstāvju titulu. Runa šoreiz ir par partijas “Vienotība” labklājības ministri **Ilzi Viņķeli** un “Zatlera” partijas ārlietu ministru **Edgaru Rinkēviču**. TV sižetā Rinkēvičs atgādināja pūdelīti, kurš rātni iet pavadīnā blakus ASV vēstniecei un klausā katrai komandai, baidoties zaudēt ministra krēslu. Rinkēvičs un Viņķele gan nebija pirmie valdošās *tiesiskuma koalīcijas* pārstāvji, kuri apņēmušies palīdzēt *nabaga* pederastīniem un ar likumiem nostiprināt viņu “tiesības”. Viņus apsteidza bijusi iekšlietu ministre **Linda Mūrniece** (tagad – Linda Abu Meri), kura interneta portālā “Delfi.lv” atzina, ka atbalsta “Mozaiku” un pateica pederastiem un lesbietēm paldies par to, “kā viņi cenšas audzināt mūs visus. Būt iecietīgiem un pieņemt, to, ka visi nevar būt taisīti “pēc viena gīmja un līdzības”...” Gribētos zināt, vai tie, kuri balsoja par “Zatlera” partiju un “Vienotību”, kuri slavina *lāčuku* Dombrovski, piekrit savu pārstāvju amorālajiem uzskatiem ar likumu nenormālo pasludināt par normālu?

NĀVES IDEOLOĢIJAS KONVULSIJAS

Turpinājums no 5. lpp.

Jānis Rožkalns: Jau 30 gadus tur pastāv pilnīgs miesassodu aizliegums, bet par tā pārkāpšanu vecākiem draud līdz 10 gadi cietumā. Vecāki nedrīkst bērnu ne rāt, ne pērt, pat ne pavilkāt aiz auss. Jau bērnudārza bērniem skaidro viņu tiesības un iespēju sūdzēties policijai. Un viņi to dara.

Zviedrijā ik gadu vecākiem atņem ap 12 000 bērnus. Tas notiek ar “labiem nodomiem”. Tādēļ zviedru žurnālists Maciejs Zaremba saka: **“Nosaukt Zviedriju par tiesisku valsti – tas ir drūms joks”**. Mēs teiktu, tas ir uzbrukums civilizācijas pamatstrukturām. Tādēļ jau Eiropa faktiski mirst, un tai līdzī arī mūsu miļā Latvija.

“STRATĒGIJA UN TAKTIKA” – ZOMBĒŠANA

Jānis Rožkalns: Šos gadus mums, nelielai grupiņai, kaut kā ar lielām pūlēm ir izdevies noturēties, ka mūsu valsts likumos vēl šā ārpārta nav, bet “Mozaika” un Sorosa struktūras jau sagatavojušas vairāk nekā 20 likumu grozījumus, kurus viņi visu laiku mēģina caur valsts institūcijām, caur Saeimas apakškomisijām, caur Tiesībsargu dabūt cauri. Pagaidām tas nav izdevies, bet visi šie *praidi*, šīs nemitīgās konferences ir virzītas uz šo vienu mērķi. Kā tas arī stāv rakstīts Hārvarda Universitātes absolventu, Klārka un Medsena, sarakstītā homoseksuālisma ideoloģijas taktikā: **“Runāriet visur un pastāvīgi par homoseksuālismu. Dariet to neitrālā tonī, līdz sabiedrība kļūs šo runu piesātināta. Kolīdz tas būs noticis, sabiedrība pārstās pievērst tam uzmanību. Tā pret šo tēmu kļūs notrulināta un bezjūtīga. Gūstiet uzvaru ar novešanu līdz spēku izsīkumam.”**

DDD: *Īsta sātānistu, melno ložu taktika!*

J.R.: Jā, un tieši tā tas arī tagad notiek. Latvijā jau sen visas valsts institūcijas ir skaidri pateikušas visām šīm “partnerattiecībām”, un citiem “Mozaikas” labojumiem noteiktu **“NĒ”**. Saeimas apakškomisija pagājušā gada pavasarī virzīja uz pieņemšanu, tomēr prezidents Zatlers toreiz šo partnerattiecību likumu apturēja. Bet divainā kārtā pēc dažiem mēnešiem, kad viņš kļuva jau par savas partijas biedru, tad Zatlers šo pašu likumprojektu atbalstīja... Neiedomājami – sākumā viņš apturēja, pat ļoti kategoriskā formā, sakot, ka tas ir pret valsts interesēm; un tad slavenais ārsts divu mēnešu laikā pilnīgi radikāli maina savu viedokli, pat nepaskaidrojot argumentāciju.

DDD: *Jūsaprāt, kāpēc?*
J.R.: To ir grūti pateikt. Es tikai jūtu, ka arī mūsu sabiedrībā notiek zombēšana. Nozombēta ir prese, liela daļa žurnālisti, valsts ierēdņi, augstākās amatpersonas, un viņu rīcība daudzos jautājumos vairs nav atkarīga no valsts interesēm vai tautas vajadzībām, pat ne no loģiskiem argumentiem vai faktiem. Nav saprotams, no kādiem motīviem viņi vadās.

Visdrīzāk, šo zombēšanas procesu veic pasaules augtākā politiskā elite. Mēs zinām, piemēram, to, ka Amerikas vēstniecība nepārtraukti tiekas ar mūsu politiķiem, dod viņiem norādījumus, un, iespējams, šie norādījumi ir tik intensīvi, ka būtībā mūsu valsti vada ASV vēstniecība kopā ar Briseli un Maskavu. Mūsu politikā šodien nav jūtama latviešu tautas nacionālo interešu aizstāvība. Būtu ļoti vērtīgi saprast, kā tieši šī zombēšana notiek, bet mēs jau netiekam tur klāt.

Mēs nezinām, kas notiek, kad mūsu Valsts prezidents aizbrauc uz nedēļu, teiksim, uz Ņujorku vai uz Briseli. Ar ko viņš tur tiekas un ko runā, tas ir valsts noslēpums. Redzam

tikai, ka mūsu cilvēki, atgriežoties no turienes, bieži ir ar pavisam citu, divainu domāšanu, ar citu attieksmi – jūtam, ka kaut kas ir noticis. Līdzīgi kā padomju laikā, kad cilvēku izsauca uz Čeku, tad viņš iznāca ārā no turienes bieži vien pavisam cits cilvēks – pārbaudīts līdz nāvei un ar izmainītām domām. Šobrīd politiski stratēģiskie pasaulē punkti ir tikpat, dažkārt pat vēl iespaidīgāki, nekā savulaik bija Čeka.

DDD: *Iespaidošana kļuvusi rafinētāka?*

J.R.: Jā. Ja Padomju laikā tas bija ļoti primitīvi, tad tagad tas ir patiešām ļoti rafinēti un smalki, izmantojot visus psiholoģiskos mehānismus, arī “pātagu un pīrāgu”. Tas viss kopā veido to, ko redzam, – mūsu valsts faktiski ir uz sabrukšanas un iznīcības robežas. Iekšējais tirgus ir sagrāuts, Latvija ir iekļāta, mēs esam kaut kādos mistiskos parādos uz paaudžu paaudzēm, vairāk nekā 400 tūkstoši ir pamezuši valsti, vairāk nekā 400 ciemi jau ir iznīcināti. Tas ir briesmīgāk par jebkuru karu, kas ir gājis pāri Latvijai. Un tajā pašā laikā sabiedrībā valda kļusums.

Zombēšana ir skārusi visu mūsu tautu, un pat tāda ideja kā pretošanās valsts apdraudējumam vairs nepastāv. Nav nekur nekādu partizānu vienību, pat protestu demonstrāciju nav. Redzam, kā Grieķijā, Itālijā, Spānijā cilvēki gandrīz katru nedēļu iet ielās ar plakātiem, cinās, lai aizstāvētu savu valsti, savas mājas. Bet Latvijā ir pilnīgs kļusums. Ja kaut kur ir bijusi kāda demonstrācija, tad tur atnāk pārdesmit cilvēki...

DDD: *Bet kāpēc, jūsuprāt, šie vispasaules multimiļjardieri ir ieinteresēti cilvēces degradācijā? Runājot par homoseksuālismu, ne jau Soross ir visu ideju generators – viņš ir rafinēts blēdis, tomēr ne ar tik lielām prāta spējām. Viņš, protams, ir viens no bagātniekiem, taču, salī-*

dzinot ar tiem, kuru vārdi netiek minēti nevienos sarakstos, viņa pārticība ir ļoti nosacīta. Soross jau ir tāds kā izpildītājs. Bet kā interesēs, jūsuprāt, viņš strādā?

J.R.: Es diezgan daudz esmu pētījis šo jautājumu – tas, protams, ir ļoti aktuāls un interesants – kādēļ viss notiek tik nepareizi. Es atradu, piemēram, tādu faktoru, ka pagājušā gadsimta sākumā Amerikā, arī Eiropa lielie miļjardieri izveidoja savas impērijas.

DDD: *Rotšildi, Rokfelleri...?*

J.R.: Jā un citi. Daudziem no viņiem bija lielas ģimenes, dzimtas. Šie cilvēki pārsvarā bija ļoti intelligenti, godājami, ar garīgām un ģimeniskām pamatvērtībām, un ar viņiem viss bija kārtībā. Bet tad, kad viņi kļuva sirmi, šie lielie kapitāli un ipašumi nonāca viņu bērnu rokās. Sakumā radās hipiju, dažādas jaunatnes kustības, kuras viena pēc otras pilnīgi noliedza savu tēvu un vectēvu pamatvērtības...

DDD: *Kas tad tās iniciēja – bagātnieku bērni?*

J.R.: Visām šādām kustībām ir vajadzīga arī liela nauda – tās nevar rasties tukšā vietā no nekā. Un, lūk, šie bērni – multimiļjardieru atvases, no kurām daļa aizrāvās ar narkotikām, alkoholu, azartspēlēm, – sāka finansēt šīs kustības. Un tā šī sniega pika vēlās no kalna, kļūstot aizvien lielāka, plašāka, šīs kustības iegāja universitātēs, it īpaši Amerikā, un studenti, kuriem jau bija atņemtas visas pamatvērtības, ienāca politikā, pašvaldībās. Tā šie bagātie cilvēki rīkojas vēl tagad, piemēram, “Ford” kompānija no katras pārdotās mašīnas ap 100 dolāriem ziedo homoseksuālisma ideoloģijas attīstībai pasaulē. Un tur aiziet milzīgas naudas – simtiem miļjoni, miļjardi.

Turpinājums sekos

Intervēja Līga Muzikante

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktors vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**
Iespiests: *SIA “Latgales druka”,*
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

Veicināt plašāku

“DDD” izplatību un

sniegt atbalstu tā veidošanai

iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

Latvijas Nacionālās frontes
kontu

Latvijas Hipotēku un
zemes bankā

(SWIFTkods: LHZBLV22);

kods: LV38LHZB1000054029001;
Reģ.Nr.LV40008033014